

Dansk udgave

Retsforskrifter

60. årgang

29. december 2017

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Rådets forordning (EU) 2017/2454 af 5. december 2017 om ændring af forordning (EU) nr. 904/2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift 1

DIREKTIVER

- ★ Rådets direktiv (EU) 2017/2455 af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer 7

II Ikke-lovgivningsmæssige retsakter

INTERNATIONALE AFTALER

- ★ Rådets afgørelse (EU) 2017/2456 af 18. december 2017 om indgåelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) 23
- ★ Rådets afgørelse (EU) 2017/2457 af 18. december 2017 om indgåelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Arabiske Republik Egypten, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Arabiske Republik Egyptens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) 25

- ★ Rådets afgørelse (EU) 2017/2458 af 18. december 2017 om indgåelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Det Hashemitiske Kongerige Jordan, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Det Hashemitiske Kongerige Jordans deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) 27

Aftale om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Det Hashemitiske Kongerige Jordan, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Det Hashemitiske Kongerige Jordans deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) 29

FORORDNINGER

- ★ Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/2459 af 5. december 2017 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem 32
- ★ Kommissionens forordning (EU) 2017/2460 af 30. oktober 2017 om ændring af bilag VII til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes, for så vidt angår listen over EU-referencelaboratorier ⁽¹⁾ 34

AFGØRELSE

- ★ Rådets afgørelse (EU, Euratom) 2017/2461 af 12. december 2017 om ændring af Rådets forretningsorden 36
- ★ Rådets afgørelse (EU) 2017/2462 af 18. december 2017 om bemyndigelse af Luxembourg og Rumænien til i Den Europæiske Unions interesse at acceptere Georgiens og Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser 38
- ★ Rådets afgørelse (EU) 2017/2463 af 18. december 2017 om bemyndigelse af Kroatien, Nederlandene, Portugal og Rumænien til i Den Europæiske Unions interesse at acceptere San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser 41
- ★ Rådets afgørelse (EU) 2017/2464 af 18. december 2017 om bemyndigelse af Østrig og Rumænien til i Den Europæiske Unions interesse at acceptere Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser 43

RETSAKTER VEDTAGET AF ORGANER OPRETTET VED INTERNATIONALE AFTALER

- ★ Afgørelse nr. 1/2017 truffet af Luftfartsudvalget EU/Schweiz der er oprettet i henhold til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart af 29. november 2017 om erstatning af bilaget til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart [2017/2465] 46

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

RÅDETS FORORDNING (EU) 2017/2454

af 5. december 2017

om ændring af forordning (EU) nr. 904/2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 113,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter en særlig lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 ⁽³⁾ indeholder bestemmelser om medlemsstaternes udveksling og lagring af oplysninger med henblik på indførelse af de særordninger, der er omhandlet i afsnit XII, kapitel 6, i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽⁴⁾.
- (2) Da disse særordninger pr. 1. januar 2021 udvides til at omfatte fjernsalg af andre varer og tjenesteydelser end teleydelser, radio- og TV-spredningstjenester og elektroniske tjenesteydelser, er det nødvendigt at udvide anvendelsesområdet for denne forordnings regler om meddelelse af oplysninger og overførsel af beløb mellem identifikationsmedlemsstaten og forbrugsmedlemsstaten.
- (3) På grund af det udvidede anvendelsesområde for særordningerne til også at omfatte fjernsalg af varer og alle tjenesteydelser, vil antallet af transaktioner, der skal meddeles i momsangivelsen, stige betydeligt. For at give identifikationsmedlemsstaten tilstrækkelig tid til at behandle de momsangivelser, som afgiftspligtige personer indgiver under særordningen, bør fristen for overførsel af oplysninger vedrørende momsangivelsen og det momsbeløb, der betales til hver forbrugsmedlemsstat, forlænges med 10 dage.
- (4) Som følge af særordningernes udvidelse til også at omfatte fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande er det nødvendigt, at toldmyndigheden i indførselsmedlemsstaten er i stand til at identificere vareindførsler i småforsendelser, for hvilke momsen skal betales under en af særordningerne. Det registreringsnummer, hvorunder momsen betales, bør derfor oplyses forinden, således at toldmyndighederne kan kontrollere dets gyldighed ved varernes indførsel.

⁽¹⁾ Udtalelse af 30.11.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).⁽²⁾ EUT C 345 af 13.10.2017, s. 79.⁽³⁾ Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 af 7. oktober 2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift (EUT L 268 af 12.10.2010, s. 1).⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

- (5) Afgiftspligtige personer, der benytter sådanne særordninger, kan blive udsat for krav om udlevering af regnskaber og administrative undersøgelser fra identifikationsmedlemsstaten og alle de forbrugsmedlemsstater, hvortil varerne eller tjenesteydelserne leveres. For at mindske de administrative byrder og efterlevelsedomkostninger, som flere anmodninger om regnskaber og administrative undersøgelser er forbundet med for såvel virksomhederne som skattemyndighederne, og for at undgå dobbeltarbejde, bør sådanne anmodninger og undersøgelser så vidt muligt koordineres af identifikationsmedlemsstaten.
- (6) For at forenkle indsamlingen af statistiske data om anvendelsen af særordningerne bør Kommissionen have mulighed for at udtrække aggregerede statistiske og diagnostiske oplysninger, såsom antallet af de forskellige typer elektroniske meddelelser, der udveksles mellem medlemsstaterne, om særordningerne, dog ikke data om individuelle afgiftspligtige personer.
- (7) Bestemmelserne om, hvilke oplysninger der skal gives af den afgiftspligtige person og fremsendes mellem medlemsstaterne ved anvendelsen af særordningerne, og om de tekniske detaljer, herunder ensartede elektroniske meddelelser, for den afgiftspligtige persons fremlæggelse eller medlemsstaternes indbyrdes fremsendelse af disse oplysninger, bør vedtages efter den udvalgsprocedure, der er fastlagt i denne forordning.
- (8) I betragtning af den tid, det tager at indføre de foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af denne forordning og tilpasse medlemsstaternes IT-systemer til registrering og til angivelse og betaling af moms, og under hensyntagen til de ændringer, der er indført ved artikel 2 i Rådets direktiv (EU) 2017/2455 ⁽¹⁾, bør denne forordning anvendes fra datoen for anvendelsen af disse ændringer.
- (9) Forordning (EU) nr. 904/2010 bør derfor ændres —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EU) nr. 904/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1, stk. 4, affattes således:

»4. I denne forordning fastsættes der også regler og procedurer for den elektroniske udveksling af oplysninger om moms i forbindelse med varer og tjenesteydelser leveret i overensstemmelse med særordningerne i afsnit XII, kapitel 6, i direktiv 2006/112/EF og også for eventuel efterfølgende informationsudveksling samt for så vidt angår varer og tjenesteydelser, der er omfattet af disse særordninger, for pengeoverførsel mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder.«

2) Artikel 2, stk. 2, affattes således:

»2. Definitionerne i artikel 358, 358a, 369a og 369l i direktiv 2006/112/EF angående de enkelte særordninger finder også anvendelse ved anvendelsen af denne forordning.«

3) Artikel 17, stk. 1, litra d), affattes således:

»d) oplysninger, der indsamles i overensstemmelse med artikel 360, 361, 364, 365, 369c, 369f, 369g, 369o, 369s og 369t i direktiv 2006/112/EF.«

4) I artikel 17, stk. 1, tilføjes følgende litra:

»e) data vedrørende de momsregistreringsnumre, som nævnt i artikel 369q i direktiv 2006/112/EF, den har tildelt og, pr. momsregistreringsnummer tildelt af en medlemsstat, den samlede værdi af indførsel af varer, der er fritaget i henhold til artikel 143, stk. 1, litra ca), for hver måned.«

5) Artikel 17, stk. 2, affattes således:

»2. De tekniske detaljer i forbindelse med den automatiserede undersøgelse af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra b), c), d) og e), vedtages efter proceduren i artikel 58, stk. 2.«

⁽¹⁾ Rådets direktiv (EU) 2017/2455 af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer (se side 7 i denne EUT).

6) Artikel 31 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. De kompetente myndigheder i hver medlemsstat sikrer, at personer, der er involveret i leveringer af varer eller tjenesteydelser inden for Fællesskabet, og ikkeetablerede afgiftspligtige personer, der leverer tjenesteydelser, har mulighed for til brug for denne type aktiviteter elektronisk at få bekræftet gyldigheden af et momsregistreringsnummer for en bestemt person samt vedkommendes navn og adresse. Disse oplysninger skal svare til de data, der er omhandlet i artikel 17.«

b) Stk. 3 udgår.

7) I kapitel XI foretages følgende ændringer:

a) Overskriften til afdeling 2 affattes således:

»Bestemmelser gældende fra den 1. januar 2015 indtil den 31. december 2020«.

b) Følgende afdeling indsættes:

»AFDELING 3

Bestemmelser gældende fra den 1. januar 2021

Underafdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 47a

Bestemmelserne i denne afdeling anvendes med virkning fra den 1. januar 2021.

Underafdeling 2

Udveksling af oplysninger

Artikel 47b

1. Medlemsstaterne fastsætter, at de oplysninger, som en afgiftspligtig person, der gør brug af særordningen i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 2, i direktiv 2006/112/EF, fremsender til identifikationsmedlemsstaten ved påbegyndelsen af sin afgiftspligtige virksomhed, jf. direktivets artikel 361, skal fremsendes elektronisk. De tilsvarende oplysninger til identifikation af en afgiftspligtig person, der gør brug af særordningen i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 3, i direktiv 2006/112/EF, ved påbegyndelsen af dennes virksomhed, jf. direktivets artikel 369c, skal fremsendes elektronisk. Enhver ændring i de oplysninger, der er givet i henhold til artikel 361, stk. 2, og artikel 369c i direktiv 2006/112/EF, skal også fremsendes elektronisk.

2. Identifikationsmedlemsstaten videresender de i stk. 1 omhandlede oplysninger elektronisk til de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater senest ti dage efter udgangen af den måned, hvor oplysningerne blev modtaget fra den afgiftspligtige person, der gør brug af en af særordningerne i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 2 og 3, i direktiv 2006/112/EF. På samme måde meddeler identifikationsmedlemsstaten de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater de momsregistreringsnumre, der er nævnt i afdeling 2 og 3.

3. Hvis en afgiftspligtig person, der gør brug af en af særordningerne i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 2 og 3, i direktiv 2006/112/EF, udelukkes fra den pågældende særordning, giver identifikationsmedlemsstaten omgående de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater elektronisk underretning herom.

Artikel 47c

1. Medlemsstaterne fastsætter, at de oplysninger, som en afgiftspligtig person, der gør brug af særordningen i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 4, i direktiv 2006/112/EF, eller dennes formidler sender til identifikationsmedlemsstaten ved påbegyndelsen af sin afgiftspligtige virksomhed, jf. direktivets artikel 369p, stk. 1, 2 og 2a, skal fremsendes elektronisk. Enhver ændring i de oplysninger, der er givet i henhold til artikel 369p, stk. 3, i direktiv 2006/112/EF, skal også fremsendes elektronisk.

2. Identifikationsmedlemsstaten videresender de i stk. 1 omhandlede oplysninger elektronisk til de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater senest ti dage efter udgangen af den måned, hvor oplysningerne blev modtaget fra den afgiftspligtige person, der gør brug af særordningen i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 4, i direktiv 2006/112/EF, eller dennes eventuelle formidler. På samme måde meddeler identifikationsmedlemsstaten de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater det individuelle momsregistreringsnummer, der er tildelt, med henblik på anvendelse af denne særordning.

3. Hvis en afgiftspligtig person, der gør brug af særordningen i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 4, i direktiv 2006/112/EF, eller dennes eventuelle formidler slettes fra identifikationsregistret, giver identifikationsmedlemsstaten omgående de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater elektronisk underretning herom.

Artikel 47d

1. Medlemsstaterne fastsætter, at momsangivelsen med de oplysninger, der er fastsat i artikel 365, artikel 369g og artikel 369t i direktiv 2006/112/EF, skal fremsendes elektronisk.

2. Identifikationsmedlemsstaten fremsender de i stk. 1 omhandlede oplysninger elektronisk til den kompetente myndighed i den pågældende forbrugsmedlemsstat senest 20 dage efter udgangen af den måned, hvor angivelsen blev modtaget.

Identifikationsmedlemsstaten skal desuden fremsende de i artikel 369g, stk. 2, i direktiv 2006/112/EF nævnte oplysninger til den kompetente myndighed i hver af de øvrige medlemsstater, hvorfra varerne er forsendt eller transporteret, og de i artikel 369g, stk. 3, i direktiv 2006/112/EF nævnte oplysninger til den kompetente myndighed i hver af de pågældende etableringsmedlemsstater.

Medlemsstater, der har krævet, at momsangivelsen udarbejdes i en anden national valuta end euro, omregner beløbene til euro under anvendelse af kursen på den sidste dag i indberetningsperioden. Omregningen skal ske til de valutakurser, som Den Europæiske Centralbank har offentliggjort for den pågældende dag, eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, for den næste offentliggørelsesdag.

Artikel 47e

Identifikationsmedlemsstaten fremsender omgående elektronisk de oplysninger til forbrugsmedlemsstaten, der er nødvendige for at kunne knytte den enkelte indbetaling sammen med den relevante momsangivelse.

Artikel 47f

1. Identifikationsmedlemsstaten skal sikre, at det beløb, som den afgiftspligtige person, der gør brug af en af særordningerne i afsnit XII, kapitel 6, i direktiv 2006/112/EF, eller dennes eventuelle formidler har betalt, overføres til den bankkonto denomineret i euro, som den forbrugsmedlemsstat, som skal modtage betalingen, har udpeget hertil.

Medlemsstater, der har krævet indbetaling i en anden national valuta end euro, omregner beløbene til euro under anvendelse af kursen på den sidste dag i indberetningsperioden. Omregningen skal ske til de valutakurser, som Den Europæiske Centralbank har offentliggjort for den pågældende dag, eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, for den næste offentliggørelsesdag.

Overførslen skal finde sted senest 20 dage efter udgangen af den måned, hvor betalingen blev modtaget.

2. Hvis den afgiftspligtige person, der gør brug af en af særordningerne, eller dennes eventuelle formidler ikke betaler hele det skyldige afgiftsbeløb, sikrer identifikationsmedlemsstaten, at betalingen overføres til forbrugsmedlemsstaten i forhold til den afgift, der skal betales i hver medlemsstat. Identifikationsmedlemsstaten underretter elektronisk de kompetente myndigheder i forbrugsmedlemsstaten herom.

Artikel 47g

Medlemsstaterne underretter elektronisk de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater om de bankkontonumre, som indbetalinger skal foretages til, jf. artikel 47f.

Medlemsstaterne underretter omgående elektronisk de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater og Kommissionen om ændringer i den afgiftssats, der gælder for levering af varer og tjenesteydelser omfattet af særordningerne.

Underafdeling 3

Kontrol af transaktioner og afgiftspligtige personer

Artikel 47h

Ved indførsel af varer, for hvilke momsen skal angives under særordningen i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 4, i direktiv 2006/112/EF, skal medlemsstaterne udføre en elektronisk kontrol af gyldigheden af det individuelle momsregistreringsnummer, der er tildelt efter direktivets artikel 369q og meddelt senest ved indgivelsen af indførselsangivelsen.

Artikel 47i

1. For at få udleveret de regnskaber, en afgiftspligtig person eller formidler skal føre i henhold til artikel 369, 369k og 369x i direktiv 2006/112/EF, skal forbrugsmedlemsstaten først rette elektronisk anmodning herom til identifikationsmedlemsstaten.
2. Efter modtagelse af en anmodning som omhandlet i stk. 1 skal identifikationsmedlemsstaten omgående videresende anmodningen elektronisk til den afgiftspligtige person eller dennes formidler.
3. Medlemsstaterne fastsætter, at efter modtagelse af anmodning herom fremsender den afgiftspligtige person eller dennes formidler elektronisk de regnskaber, der er anmodet om, til identifikationsmedlemsstaten. Medlemsstaterne accepterer, at regnskaberne kan fremsendes ved hjælp af en standardformular.
4. Identifikationsmedlemsstaten videresender omgående elektronisk de fremsendte regnskaber til den forbrugsmedlemsstat, der har anmodet om dem.
5. Har denne forbrugsmedlemsstat ikke modtaget regnskaberne senest 30 dage efter datoen for fremsættelse af sin anmodning herom, kan den tage ethvert skridt hjemlet i dens egen lovgivning for at få udleveret disse regnskaber.

Artikel 47j

1. Hvis identifikationsmedlemsstaten beslutter på sit område at gennemføre en administrativ undersøgelse af en afgiftspligtig person, der gør brug af en af særordningerne i afsnit XII, kapitel 6, i direktiv 2006/112/EF, eller af dennes eventuelle formidler, underretter den forinden de kompetente myndigheder i alle de andre medlemsstater herom.

Første afsnit finder kun anvendelse i forbindelse med en administrativ undersøgelse vedrørende særordningerne.

2. Uanset artikel 7, stk. 4, skal forbrugsmedlemsstaten, hvis den beslutter, at det er nødvendigt at gennemføre en administrativ undersøgelse, først rådføre sig med identifikationsmedlemsstaten om nødvendigheden af en sådan undersøgelse.

Hvor der er enighed om nødvendigheden af en administrativ undersøgelse, underretter identifikationsmedlemsstaten de andre medlemsstater.

Dette forhindrer ikke medlemsstaterne i at træffe foranstaltninger i overensstemmelse med deres nationale lovgivning.

3. Hver medlemsstat skal meddele de andre medlemsstater og Kommissionen detaljerede oplysninger om, hvilken kompetent myndighed der har ansvaret for koordinering af administrative undersøgelser i denne medlemsstat.

Underafdeling 4

Statistiske oplysninger

Artikel 47k

Medlemsstaterne giver Kommissionen mulighed for at udtrække oplysninger direkte fra de meddelelser, som genereres af de i artikel 53 omhandlede elektroniske systemer, til aggregerede statistiske og diagnostiske formål, jf. artikel 17, stk. 1, litra d) og e). Disse oplysninger må ikke indeholde data om individuelle afgiftspligtige.

Underafdeling 5

Tillæggelse af gennemførelsesbeføjelser*Artikel 47l*

For at sikre en ensartet anvendelse af denne forordning tillægges Kommissionen beføjelse til efter den i artikel 58, stk. 2, omhandlede procedure at fastsætte:

- a) de tekniske detaljer, herunder en ensartet elektronisk meddelelse, for fremsendelsen af de i artikel 47b, stk. 1, artikel 47c, stk. 1, og artikel 47d, stk. 1, omhandlede oplysninger og den standardformular, der er omhandlet i artikel 47i, stk. 3
 - b) de tekniske detaljer, herunder en ensartet elektronisk meddelelse, for fremsendelsen af de i artikel 47b, stk. 2 og 3, artikel 47c, stk. 2 og 3, artikel 47d, stk. 2, artikel 47e, artikel 47f, stk. 2, artikel 47i, stk. 1, 2 og 4, og artikel 47j, stk. 1, 2 og 4, omhandlede oplysninger samt den tekniske fremgangsmåde for fremsendelsen af disse oplysninger
 - c) de tekniske detaljer for fremsendelsen af de i artikel 47g omhandlede oplysninger mellem medlemsstaterne
 - d) de tekniske detaljer vedrørende importmedlemsstatens kontrol af de i artikel 47h omhandlede oplysninger
 - e) de aggregerede statistiske og diagnostiske oplysninger, som Kommissionen skal udtrække, jf. artikel 47k, samt den tekniske fremgangsmåde for udtrækning af disse oplysninger.»
- 8) Punkt 1 i bilag I affattes således:
- »1) Fjernsalg (artikel 33 i direktiv 2006/112/EF)«.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2021.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. december 2017.

På Rådets vegne

T. TÖNISTE

Formand

DIREKTIVER

RÅDETS DIREKTIV (EU) 2017/2455

af 5. december 2017

om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 113,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter en særlig lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽³⁾ fastlægges særordninger for pålæggelse af merværdiafgift (moms) for ikkeetablerede afgiftspligtige personer, der leverer teleydelser, radio- og TV-spredningstjenester eller elektronisk leverede tjenesteydelser til ikkeafgiftspligtige personer.
- (2) I Rådets direktiv 2009/132/EF ⁽⁴⁾ indrømmes en fritagelse for moms for indførsler af småforsendelser af ringe værdi.
- (3) I evalueringen af nævnte særordninger, som blev indført den 1. januar 2015, blev der peget på en række områder, hvor der kan foretages forbedringer. For det første bør der ske en reduktion af den byrde, der for mikrovirksomheder, som er etableret i en medlemsstat og lejlighedsvis leverer sådanne ydelser til andre medlemsstater, er forbundet med at skulle opfylde momsforpligtelser i andre medlemsstater end deres etableringsmedlemsstat. Der bør derfor indføres en tærskel på fællesskabsplan, hvorunder sådanne leveringer forbliver momspligtige i deres etableringsmedlemsstat. For det andet er kravet om at skulle opfylde kravene til fakturering i alle medlemsstater, som der leveres til, meget byrdefuldt. Med henblik på at minimere byrderne for virksomheder bør reglerne for fakturering derfor være dem, som gælder i den identifikationsmedlemsstat, hvor den leverandør, der gør brug af særordninger, hører til. For det tredje kan afgiftspligtige personer, som ikke er etableret i Fællesskabet, men som har et momsregistreringsnummer i en medlemsstat, f.eks. fordi de udfører lejlighedsvis momspligtige transaktioner i denne medlemsstat, hverken gøre brug af særordningen for afgiftspligtige personer, som ikke er etableret i Fællesskabet, eller særordningen for afgiftspligtige personer, som er etableret i Fællesskabet. Det bør derfor være tilladt sådanne afgiftspligtige personer at gøre brug af særordningen for afgiftspligtige personer, som ikke er etableret i Fællesskabet.
- (4) Evalueringen af de særordninger for afgiftspålæggelse for teleydelser, radio- og TV-spredningstjenester eller elektronisk leverede tjenesteydelser, som blev indført den 1. januar 2015, har derudover vist, at kravet om, at momsangivelsen skal indsendes inden for 20 dage efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører,

⁽¹⁾ Udtalelse af 30.11.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT)

⁽²⁾ EUT C 345 af 13.10.2017, s. 79.

⁽³⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2009/132/EF af 19. oktober 2009 om fastlæggelse af anvendelsesområdet for artikel 143, litra b) og c), i direktiv 2006/112/EF for så vidt angår fritagelse for merværdiafgift ved visse former for endelig indførsel af goder (EUT L 292 af 10.11.2009, s. 5).

er en utilstrækkelig frist, især for leveringer via et telekommunikationsnet, en grænseflade eller en portal, hvis de ydelser, som leveres via telekommunikationsnettet, grænsefladen eller portalen, formodes at være leveret af operatøren af telekommunikationsnettet, grænsefladen eller portalen, som skal indsamle oplysningerne til udfærdigelse af momsangivelsen hos hver enkelt tjenesteyder. Evalueringen har også vist, at kravet om at foretage korrektion i momsangivelsen for den pågældende afgiftsperiode er meget byrdefuldt for afgiftspligtige personer, da det kan medføre, at de skal genindsende flere momsangivelser hvert kvartal. Følgelig bør fristen for indgivelse af momsangivelsen forlænges fra 20 dage til udgangen af den måned, der følger efter udgangen af afgiftsperioden, og afgiftspligtige personer bør kunne korrigere tidligere momsangivelser i en efterfølgende angivelse i stedet for i angivelserne for den afgiftsperiode, som korrektionerne vedrører.

- (5) For at undgå, at afgiftspligtige personer, der leverer andre ydelser end teleydelser, radio- og TV-spredningstjenester eller elektronisk leverede tjenesteydelser til ikkeafgiftspligtige personer, skal momsregistreres i hver eneste medlemsstat, hvor sådanne tjenesteydelser er momspligtige, bør medlemsstaterne tillade afgiftspligtige personer, der leverer sådanne ydelser, at gøre brug af det IT-system til registrering og til angivelse og betaling af momsen, der giver dem mulighed for at angive og betale moms for sådanne ydelser i en enkelt medlemsstat.
- (6) Realiseringen af det indre marked, globaliseringen og de teknologiske forandringer har medført en eksplosiv vækst i den elektroniske handel og dermed også inden for fjernsalg af varer, som både leveres fra en medlemsstat til en anden og fra tredjelandssområder eller tredjelande til Fællesskabet. De relevante bestemmelser i direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF bør tilpasses denne udvikling under hensyntagen til princippet om beskatning i forbrugslandet og behovet for at beskytte medlemsstaternes skatteindtægter og skabe lige konkurrencevilkår for de berørte virksomheder og minimere byrderne for dem. Særordningen for teleydelser, radio- og TV-spredningstjenester eller elektronisk leverede tjenesteydelser leveret af afgiftspligtige personer, der er etableret i Fællesskabet, men ikke i forbrugsmedlemsstaten, bør derfor udvides til fjernsalg af varer inden for Fællesskabet, og en tilsvarende særordning bør indføres for fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande. For tydeligt at fastlægge anvendelsesområdet for de foranstaltninger, der finder anvendelse for fjernsalg af varer inden for Fællesskabet og fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande, bør disse begreber defineres.
- (7) En stor andel af fjernsalg af varer, som både leveres fra en medlemsstat til en anden og fra tredjelandssområder eller tredjelande til Fællesskabet, formidles ved hjælp af elektroniske grænseflader såsom en markedsplads, platform, portal eller tilsvarende midler, ofte ved anvendelse af oplagsprocedurer i forbindelse med distributionscentre. Selv om medlemsstaterne kan fastsætte, at en anden person end den person, der er betalingspligtig for momsen, hæfter solidarisk for betaling af momsen i sådanne tilfælde, har dette vist sig at være utilstrækkeligt til at sikre effektiv opkrævning af momsen. For at nå det mål og begrænse den administrative byrde for sælgere, skattemyndigheder og forbrugere er det derfor nødvendigt at inddrage afgiftspligtige personer, der formidler fjernsalg af varer ved hjælp af en sådan elektronisk grænseflade, i opkrævningen af moms på sådanne salg ved at fastsætte, at det er disse personer, der anses for at foretage de pågældende salg. For fjernsalg af varer, der indføres fra tredjelandssområder eller tredjelande til Fællesskabet, bør dette begrænses til salg af varer, som forsendes eller transporteres i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 EUR, hvorover en fuld toldangivelse ved indførslen kræves til toldformål.
- (8) Hvad angår afgiftspligtige personers leveringer, der formidles ved hjælp af en elektronisk grænseflade såsom en markedsplads, platform eller portal eller tilsvarende midler, er det nødvendigt at opbevare regnskaber i en periode på mindst ti år for at kontrollere, at moms for disse leveringer er bogført korrekt. Perioden på ti år stemmer overens med gældende bestemmelser om opbevaring af regnskaber. Hvis regnskaberne består af personoplysninger, bør de overholde EU-ret om databeskyttelse.
- (9) For at reducere byrden for virksomheder, der gør brug af særordningen for fjernsalg af varer inden for Fællesskabet, bør forpligtelsen til at udstede en faktura i forbindelse med sådanne salg afskaffes. For at give sådanne virksomheder retssikkerhed bør det af definitionen af sådan levering af varer klart fremgå, at den også finder anvendelse, såfremt varerne transporteres eller forsendes for leverandørens regning, herunder når leverandøren indirekte medvirker ved transporten eller forsendelsen.

- (10) Anvendelsesområdet for særordningen for fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande bør begrænses til salg af varer med en reel værdi, der ikke overstiger 150 EUR, og som forsendes direkte fra et tredjelandssområde eller tredjeland til en kunde i Fællesskabet, hvorefter der vil være krav om en fuld toldangivelse til toldformål ved indførslen. Punktafgiftspligtige varer bør udelukkes fra anvendelsesområdet herfor, eftersom punktafgift er en del af afgiftsgrundlaget for moms ved indførsel. Med henblik på at undgå dobbelt påligning af afgift bør der indføres en fritagelse for moms ved indførsel af varer angivet i henhold til den særordning.
- (11) For at undgå konkurrenceforvridning mellem leverandører inden for og uden for Fællesskabet og tab af skatteindtægter er det derudover nødvendigt at afskaffe fritagelsen for indførsel af varer i småforsendelser med ringe værdi, som er fastsat i direktiv 2009/132/EF.
- (12) En afgiftspligtig person, der gør brug af særordningen for fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande, bør kunne udpege en formidler, der er etableret i Fællesskabet, som den person, der i vedkommendes navn og på vedkommendes vegne er betalingspligtig for momsen og skal opfylde de forpligtelser, der er fastlagt i særordningen.
- (13) Med henblik på at beskytte medlemsstaternes skatteindtægter bør en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i Fællesskabet og gør brug af denne særordning, være forpligtet til at udpege en formidler. Den forpligtelse bør imidlertid ikke finde anvendelse, hvis vedkommende er etableret i et land, med hvilket Unionen har indgået en aftale om gensidig bistand.
- (14) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv for så vidt angår opstilling af en liste over tredjelande, med hvilke Unionen har indgået en aftale om gensidig bistand svarende til reglerne i Rådets direktiv 2010/24/EU ⁽¹⁾ og Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 ⁽²⁾, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽³⁾. Eftersom opstillingen af listen over tredjelande er direkte forbundet med det administrative samarbejde vedrørende merværdiafgift, er det hensigtsmæssigt, at Kommissionen bistås af Det Stående Udvalg for Administrativt Samarbejde, der er nedsat ved artikel 58 i forordning (EU) nr. 904/2010.
- (15) På baggrund af den eksplosive vækst i elektronisk handel og den deraf følgende stigning i det antal småforsendelser med en reel værdi på op til 150 EUR, som indføres i Fællesskabet, bør medlemsstaterne systematisk tillade brug af særordninger for angivelse og betaling af moms ved indførsel. Sådanne ordninger kan anvendes, når særordningen for fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande ikke anvendes. Hvis indførselsmedlemsstaten ikke har bestemmelser om systematisk anvendelse af nedsatte momssatser i henhold til denne særordning, bør slutkunden kunne vælge standardproceduren for indførsel med henblik på at drage nytte af en potentielt nedsat momssats.
- (16) Anvendelsesdatoerne for bestemmelserne i dette direktiv tager, hvor det er relevant, hensyn til den tid, som behøves for at iværksætte de nødvendige foranstaltninger til dets gennemførelse, og som medlemsstaterne behøver for at tilpasse deres IT-system til registrering og til angivelse og betaling af moms.
- (17) Målet for dette direktiv, nemlig forenkling af momsforpligtelserne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (18) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽⁴⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af deres gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger (EUT L 84 af 31.3.2010, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 af 7. oktober 2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift (EUT L 268 af 12.10.2010, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽⁴⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

(19) Direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2006/112/EF med virkning fra den 1. januar 2019

Med virkning fra den 1. januar 2019 foretages følgende ændringer i direktiv 2006/112/EF:

1) Artikel 58 affattes således:

»Artikel 58

1. Leveringsstedet for følgende tjenesteydelser til en ikkeafgiftspligtig person er det sted, hvor denne person er etableret, har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted:

- a) teleydelser
- b) radio- og TV-spredningstjenester
- c) elektronisk leverede tjenesteydelser, navnlig de i bilag II omhandlede tjenesteydelser.

Når leverandøren af en ydelse og kunden kommunikerer via elektronisk post, betyder dette ikke i sig selv, at den leverede ydelse er en elektronisk leveret tjenesteydelse.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) leverandøren er etableret eller, i mangel af et etableringssted, har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted i én medlemsstat, og
- b) ydelser leveres til ikkeafgiftspligtige personer, der er etableret eller har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, der er omhandlet i litra a), og
- c) den samlede værdi uden moms af de leveringer, der er omhandlet i litra b), overstiger ikke i det indeværende kalenderår 10 000 EUR eller det hertil svarende beløb i national valuta, og dette var ikke tilfældet i det foregående kalenderår.

3. Når den tærskel, der er omhandlet i stk. 2, litra c), overskrides i løbet af et kalenderår, anvendes stk. 1 fra dette tidspunkt.

4. Den medlemsstat, hvor de leverandører, som er omhandlet i stk. 2, er etableret eller, i mangel af et etableringssted, har deres bopæl eller sædvanlige opholdssted, skal give disse leverandører ret til at vælge, at leveringsstedet fastlægges i overensstemmelse med stk. 1, og dette valg skal mindst gælde for en periode på to kalenderår.

5. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til overvågning af den afgiftspligtige persons opfyldelse af de betingelser, der er omhandlet i stk. 2, 3 og 4.

6. Den tilsvarende værdi i national valuta af det beløb, der er anført i stk. 2, litra c), beregnes ved at anvende den vekselkurs, som Den Europæiske Centralbank offentliggør på datoen for vedtagelse af Rådets direktiv (EU) 2017/2455 (*).

(*) Rådets direktiv (EU) 2017/2455 af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og direktiv 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer (EUT L 348 af 29.12.2017, s. 7).«

2) Artikel 219a affattes således:

»Artikel 219a

1. Fakturering foretages efter reglerne i den medlemsstat, hvor leveringen af varer eller ydelser anses for at have fundet sted i henhold til bestemmelserne i afsnit V.
2. Uanset stk. 1 foretages fakturering efter følgende regler:
 - a) de gældende regler i den medlemsstat, hvor leverandøren har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted, hvorfra leveringen har fundet sted, eller, hvis der ikke findes et sådant hjemsted eller fast forretningssted, den medlemsstat, hvor leverandøren har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, når:
 - i) leverandøren ikke er etableret i den medlemsstat, hvor leveringen af varer eller ydelser anses for at have fundet sted i henhold til bestemmelserne i afsnit V, eller leveringen foretages uden medvirken af et forretningssted tilhørende leverandøren i den pågældende medlemsstat, jf. artikel 192a, litra b), og den betalingspligtige for momsen er den person, som varerne eller ydelserne leveres til, medmindre kunden udsteder fakturaen (selvfakturering)
 - ii) leveringen af varer eller ydelser anses for ikke at have fundet sted i Fællesskabet i henhold til bestemmelserne i afsnit V
 - b) de gældende regler i den medlemsstat, hvor den leverandør, der gør brug af en af de særordninger, der er omhandlet i afsnit XII, kapitel 6, er registreret.
3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder anvendelse med forbehold af artikel 244-248.«

3) Artikel 358a, nr. 1), affattes således:

- »1) »afgiftspligtig person, der ikke er etableret i Fællesskabet«: en afgiftspligtig person, som hverken har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted på Fællesskabets område«.

4) Artikel 361, stk. 1, litra e), affattes således:

- »e) en erklæring om, at vedkommende ikke har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted på Fællesskabets område.«

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2006/112/EF med virkning fra den 1. januar 2021

Med virkning fra den 1. januar 2021 foretages følgende ændringer i direktiv 2006/112/EF:

1) I artikel 14 tilføjes følgende stykke:

»4. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »fjernsalg af varer inden for Fællesskabet«: levering af varer, der af leverandøren eller for dennes regning forsendes eller transporteres, herunder hvor leverandøren indirekte medvirker ved transporten eller forsendelsen af varerne, fra en anden medlemsstat end den, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til en kunde afsluttes, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Leveringen af varer finder sted til en afgiftspligtig person eller en ikkeafgiftspligtig juridisk person, hvis erhvervelser af varer inden for Fællesskabet ikke er momspligtige i henhold til artikel 3, stk. 1, eller til enhver anden ikkeafgiftspligtig person.
 - b) De leverede varer er hverken nye transportmidler eller varer, der med eller uden afprøvning leveres af leverandøren eller for hans regning efter montering eller installering.
- 2) »fjernsalg af varer indført fra tredjeland som områder eller tredjelandslande«: levering af varer, der af leverandøren eller for dennes regning forsendes eller transporteres, herunder hvor leverandøren indirekte medvirker ved transporten eller forsendelsen af varerne, fra et tredjeland som område eller et tredjeland til en kunde i en medlemsstat, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Leveringen af varer finder sted til en afgiftspligtig person eller en ikkeafgiftspligtig juridisk person, hvis erhvervelser af varer inden for Fællesskabet ikke er momspligtige i henhold til artikel 3, stk. 1, eller til enhver anden ikkeafgiftspligtig person.
 - b) De leverede varer er hverken nye transportmidler eller varer, der med eller uden afprøvning leveres af leverandøren eller for hans regning efter montering eller installering.«

2) Følgende artikel tilføjes:

»Artikel 14a

1. Når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade såsom en markedsplads, platform eller portal eller tilsvarende midler formidler fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 EUR, anses denne afgiftspligtige person for selv at have modtaget og leveret disse varer.

2. Når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade såsom en markedsplads, platform eller portal eller tilsvarende midler formidler levering af varer i Fællesskabet fra en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i Fællesskabet, til en ikkeafgiftspligtig person, anses den afgiftspligtige person, som formidler leveringen, for selv at have modtaget og leveret disse varer.«

3) Artikel 33 affattes således:

»Artikel 33

Uanset artikel 32

- a) anses leveringsstedet for fjernsalg af varer inden for Fællesskabet for at være det sted, hvor varerne befinder sig, når forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes
- b) anses leveringsstedet for fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande til en anden medlemsstat end den, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes, for at være det sted, hvor varerne befinder sig, når forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes
- c) anses leveringsstedet for fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande til den medlemsstat, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes, for at være i denne medlemsstat, forudsat at momsangivelse for disse varer foretages i henhold til særordningen i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 4.«

4) Artikel 34 udgår.

5) Artikel 35 affattes således:

»Artikel 35

Bestemmelserne i artikel 33 finder ikke anvendelse på leveringer af brugte genstande, kunstgenstande, samlerobjekter og antikviteter som defineret i artikel 311, stk. 1, nr. 1)-4), eller på leveringer af brugte transportmidler som defineret i artikel 327, stk. 3, der pålægges moms i henhold til de gældende særordninger på området.«

6) I artikel 58 udgår stk. 2-6.

7) I afsnit V indsættes følgende kapitel:

»KAPITEL 3a

Tærskel for afgiftspligtige personer, der leverer varer omfattet af artikel 33, litra a, og tjenesteydelser omfattet af artikel 58

Artikel 59c

1. Artikel 33, litra a, og artikel 58 finder ikke anvendelse, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) leverandøren er etableret eller, i mangel af et etableringssted, har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted i én medlemsstat,
- b) ydelser leveres til ikkeafgiftspligtige personer, der er etableret eller har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, der er omhandlet i litra a), eller varerne forsendes eller transporteres til en anden medlemsstat end den medlemsstat, der er omhandlet i litra a), og
- c) den samlede værdi uden moms af de leveringer, der er omhandlet i litra b), overstiger ikke i det indeværende kalenderår 10 000 EUR eller det hertil svarende beløb i national valuta, hvilket heller ikke var tilfældet i det foregående kalenderår.

2. Når den tærskel, der er omhandlet i stk. 1, litra c), overskrides i løbet af et kalenderår, anvendes artikel 33, litra a), og artikel 58 fra dette tidspunkt.

3. Den medlemsstat, på hvis område varerne befinder sig, når forsendelsen eller transporten påbegyndes, eller hvor de afgiftspligtige personer, der leverer teleydelser, radio- og TV-spredningstjenester og elektronisk leverede tjenesteydelser, er etableret, giver de afgiftspligtige personer, der foretager leveringer, der kan omfattes af bestemmelserne i stk. 1, ret til at vælge, at leveringsstedet fastlægges i overensstemmelse med artikel 33, litra a), og artikel 58, og dette valg skal mindst gælde for en periode på to kalenderår.

4. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til overvågning af den afgiftspligtige persons opfyldelse af de betingelser, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 3.

5. Den tilsvarende værdi i national valuta af det beløb, der er omhandlet i stk. 1, litra c), beregnes ved at anvende den vekselkurs, som Den Europæiske Centralbank offentliggør på datoen for vedtagelse af direktiv (EU) 2017/2455.«

8) Følgende artikel tilføjes:

»Artikel 66a

Uanset artikel 63, 64 og 65 indtræder afgiftspligten og forfalder momsen på det tidspunkt, hvor betaling modtages, for så vidt angår leveringer af varer, for hvilke momsen skal betales af den person, som formidler leveringen i henhold til artikel 14a.«

9) I artikel 143, stk. 1, indsættes følgende litra:

»ca) indførsel af varer, når moms skal angives i henhold til særordningen i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 4, og når det individuelle momsregistreringsnummer til anvendelsen af særordningen, som er tildelt leverandøren eller den formidler, der handler på vedkommendes vegne, i henhold til artikel 369q, senest ved indgivelsen af indførselsangivelsen er blevet oplyst til det kompetente toldsted i indførselsmedlemsstaten.

10) Artikel 220, stk. 1, nr. 2), affattes således:

»2) for levering af varer omhandlet i artikel 33, undtagen når en afgiftspligtig person gør brug af særordningen i afsnit XII, kapitel 6, afdeling 3«.

11) Følgende artikel tilføjes:

»Artikel 242a

1. Når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade såsom en markedsplads, platform, portal eller tilsvarende facilitet formidler levering af varer eller ydelser til ikkeafgiftspligtige personer i Fællesskabet i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit V, er den afgiftspligtige person, som formidler leveringen, forpligtet til at føre regnskab over de pågældende leveringer. Sådanne regnskaber skal være tilstrækkeligt detaljerede til, at skattemyndighederne i de medlemsstater, hvor de pågældende leveringer er afgiftspligtige, kan kontrollere, om momsen er bogført korrekt.

2. De i stk. 1 omhandlede regnskaber skal efter anmodning gøres elektronisk tilgængelige for de berørte medlemsstater.

Sådanne regnskaber skal opbevares i en periode på ti år fra udgangen af det år, hvor en transaktion blev foretaget.«

12) Overskriften til afsnit XII, kapitel 6, affattes således:

»Særordninger for afgiftspligtige personer, der leverer tjenesteydelser til ikkeafgiftspligtige personer eller foretager fjernsalg af varer«.

13) I artikel 358 udgår nr. 1), 2) og 3).

14) Overskriften til afsnit XII, kapitel 6, afdeling 2 affattes således:

»Særordning for tjenesteydelser leveret af afgiftspligtige personer, som ikke er etableret i Fællesskabet«.

15) I artikel 358a tilføjes følgende nr.:

»3) »forbrugsmedlemsstat«: den medlemsstat, hvor leveringen af tjenesteydelser anses for at finde sted i henhold til afsnit V, kapitel 3.«

16) Artikel 359 affattes således:

»Artikel 359

Medlemsstaterne tillader en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i Fællesskabet, og som leverer tjenesteydelser til en ikkeafgiftspligtig person, der er etableret eller har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted i en medlemsstat, at anvende denne særordning. Denne ordning finder anvendelse på alle tjenesteydelser, der leveres på denne måde inden for Fællesskabet.»

17) Artikel 362 affattes således:

»Artikel 362

Identifikationsmedlemsstaten tildeler den afgiftspligtige person, der ikke er etableret i Fællesskabet, et individuelt momsregistreringsnummer til anvendelsen af denne særordning og meddeler vedkommende dette nummer elektronisk. På grundlag af de oplysninger, der anvendes til denne identifikation, kan forbrugsmedlemsstaterne anvende deres egne identifikationssystemer.»

18) Artikel 363, litra a), affattes således:

»a) hvis vedkommende meddeler den pågældende medlemsstat, at vedkommende ikke længere leverer tjenesteydelser, der er omfattet af denne særordning«.

19) Artikel 364 og 365 affattes således:

»Artikel 364

En afgiftspligtig person, der ikke er etableret i Fællesskabet, og som gør brug af denne særordning, indsender en momsangivelse elektronisk til identifikationsmedlemsstaten for hvert kalenderkvartal, uanset om der er leveret tjenesteydelser omfattet af denne særordning eller ej. Momsangivelsen skal indsendes inden udgangen af den måned, der følger efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører.

Artikel 365

Momsangivelsen skal indeholde det individuelle momsregistreringsnummer til anvendelsen af denne særordning samt for hver enkelt forbrugsmedlemsstat, hvor der skal betales moms, den samlede værdi uden moms af de leveringer af tjenesteydelser omfattet af denne særordning, der er foretaget i afgiftsperioden, og det samlede tilsvarende afgiftsbeløb opdelt efter sats. Også de gældende momssatser og det samlede skyldige afgiftsbeløb skal anføres i angivelsen.

Såfremt det er nødvendigt at foretage ændringer af momsangivelsen efter indsendelsen, medtages sådanne ændringer i en efterfølgende angivelse senest tre år efter den dato, hvor den oprindelige angivelse skulle indsendes i henhold til artikel 364. Denne efterfølgende momsangivelse skal angive den relevante forbrugsmedlemsstat, afgiftsperioden og det momsbeløb, der skal ændres.»

20) Artikel 368 affattes således:

»Artikel 368

En afgiftspligtig person, der ikke er etableret i Fællesskabet, og som gør brug af denne særordning, kan ikke foretage fradrag af momsbeløb i henhold til artikel 168. Uanset artikel 1, nr. 1), i direktiv 86/560/EØF får denne afgiftspligtige person tilbagebetalt moms i overensstemmelse med nævnte direktiv. Artikel 2, stk. 2 og 3, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 86/560/EØF finder ikke anvendelse på tilbagebetaling i forbindelse med tjenesteydelser, der er omfattet af denne særordning.

Hvis en afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, kræves registreret i en medlemsstat for virksomhed, der ikke er omfattet af særordningen, skal vedkommende fradrage moms opkrævet i den pågældende medlemsstat vedrørende sin afgiftspligtige virksomhed omfattet af særordningen i den momsangivelse, der skal indgives efter dette direktivs artikel 250.»

21) Overskriften til afsnit XII, kapitel 6, afdeling 3 affattes således:

»Særordning for fjernsalg af varer inden for Fællesskabet og for tjenesteydelser leveret af afgiftspligtige personer, som er etableret i Fællesskabet, men ikke i forbrugsmedlemsstaten«.

22) I artikel 369a tilføjes følgende nr.:

»3) »forbrugsmedlemsstat«: den medlemsstat, hvor leveringen af tjenesteydelser anses for at have fundet sted i henhold til afsnit V, kapitel 3, eller, i tilfælde af fjernsalg af varer inden for Fællesskabet, den medlemsstat, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes.«

23) Artikel 369b og 369c affattes således:

»Artikel 369b

Medlemsstaterne tillader en afgiftspligtig person, der foretager fjernsalg af varer inden for Fællesskabet, og en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i forbrugsmedlemsstaten, og som leverer tjenesteydelser til en ikkeafgiftspligtig person, at anvende denne særordning. Denne særordning finder anvendelse på alle varer og tjenesteydelser, der leveres på denne måde inden for Fællesskabet.

Artikel 369c

En afgiftspligtig person skal til identifikationsmedlemsstaten anmelde påbegyndelse og ophør af sin afgiftspligtige virksomhed omfattet af denne særordning og ændringer i denne virksomhed, som gør, at vedkommende ikke længere opfylder betingelserne for at gøre brug af særordningen. Denne anmeldelse skal foretages elektronisk.»

24) Artikel 369e ændres således:

a) Indledningen affattes således:

»Identifikationsmedlemsstaten udelukker en afgiftspligtig person fra særordningen i følgende tilfælde:«

b) Litra a) affattes således:

»a) hvis vedkommende meddeler, at vedkommende ikke længere foretager fjernsalg af varer inden for Fællesskabet og ikke længere leverer tjenesteydelser omfattet af denne særordning«.

25) Artikel 369f og 369g affattes således:

»Artikel 369f

En afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, skal indsende en momsangivelse elektronisk til identifikationsmedlemsstaten for hvert kalenderkvartal, uanset om der er foretaget fjernsalg af varer inden for Fællesskabet eller leveret tjenesteydelser omfattet af denne særordning eller ej. Momsangivelsen skal indsendes inden udgangen af den måned, der følger efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører.

Artikel 369g

1. Momsangivelsen skal indeholde det i artikel 369d nævnte momsregistreringsnummer og for hver forbrugsmedlemsstat, hvor der skal betales moms, vise den samlede værdi uden moms af fjernsalg af varer inden for Fællesskabet og af leveringer af tjenesteydelser omfattet af denne særordning, der er foretaget i afgiftsperioden, og det samlede tilsvarende afgiftsbeløb opdelt efter sats. Også de gældende momssatser og det samlede skyldige afgiftsbeløb skal anføres i angivelsen. Momsangivelsen skal også indeholde ændringer, som vedrører tidligere afgiftsperioder, jf. stk. 4.

2. Når varer i forbindelse med fjernsalg af varer inden for Fællesskabet omfattet af denne særordning forsendes eller transporteres fra andre medlemsstater end identifikationsmedlemsstaten, skal momsangivelsen også indeholde den samlede værdi af sådanne salg for hver medlemsstat, hvorfra varerne er forsendt eller transporteret, samt det individuelle momsregistreringsnummer eller det skatteregistreringsnummer, som hver af disse medlemsstater har tildelt. Momsangivelsen skal indeholde disse oplysninger for hver medlemsstat ud over identifikationsmedlemsstaten opdelt efter forbrugsmedlemsstat.

3. Når den afgiftspligtige person, der leverer tjenesteydelser omfattet af denne særordning, har et eller flere faste forretningssteder, som ikke befinder sig i identifikationsmedlemsstaten, og hvorfra tjenesteydelserne leveres, skal momsangivelsen også indeholde den samlede værdi af disse tjenesteydelser for hver medlemsstat, hvor personen har et forretningssted, sammen med det individuelle momsregistreringsnummer eller skatteregistreringsnummeret for dette forretningssted opdelt efter forbrugsmedlemsstat.

4. Såfremt det er nødvendigt at foretage ændringer af momsangivelsen efter indsendelsen, medtages sådanne ændringer i en efterfølgende angivelse indenfor tre år efter den dato, hvor den oprindelige angivelse skulle indsendes i henhold til artikel 369f. Denne efterfølgende momsangivelse skal angive den relevante forbrugsmedlemsstat, afgiftsperioden og det momsbeløb, der skal ændres.»

26) Artikel 369h, stk. 1, andet afsnit, andet punktum, affattes således:

»Hvis leveringerne er foretaget i andre valutaer, anvender den afgiftspligtige person, som gør brug af denne særordning, valutakursen på den sidste dag i afgiftsperioden, når momsangivelsen udfærdiges.«

27) Artikel 369i, stk. 1, affattes således:

»En afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, indbetaler momsen under henvisning til den relevante momsangivelse senest ved udløbet af fristen for indsendelse af angivelsen.«

28) Artikel 369j affattes således:

»Artikel 369j

En afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, kan for så vidt angår vedkommendes afgiftspligtige virksomhed omfattet af denne særordning ikke foretage fradrag af moms opkrævet i forbrugsmedlemsstaten i henhold til artikel 168. Uanset artikel 2, nr. 1), artikel 3 og artikel 8, stk. 1, litra e), i direktiv 2008/9/EF får denne afgiftspligtige person tilbagebetalt moms i overensstemmelse med nævnte direktiv.

Hvis en afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, kræves registreret i en medlemsstat for virksomhed, der ikke er omfattet af denne særordning, skal vedkommende fradrage moms opkrævet i den pågældende medlemsstat vedrørende sin afgiftspligtige virksomhed omfattet af denne særordning i den momsangivelse, der skal indgives efter dette direktivs artikel 250.«

29) Artikel 369k, stk. 1, affattes således:

»1. En afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af denne særordning. Dette regnskab skal være tilstrækkeligt detaljeret til, at forbrugsmedlemsstatens skattemyndigheder kan fastslå, at momsangivelsen er korrekt.«

30) I afsnit XII, kapitel 6, tilføjes følgende afdeling:

»AFDELING 4

Særordning for fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande

Artikel 369l

I denne afdeling omfatter fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande kun varer, undtagen punktafgiftspligtige varer, i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 EUR.

I denne afdeling og med forbehold af andre fællesskabsbestemmelser forstås ved:

- 1) »afgiftspligtig person, der ikke er etableret i Fællesskabet«: en afgiftspligtig person, som hverken har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted på Fællesskabets område
- 2) »formidler«: en person, der er etableret i Fællesskabet og af den afgiftspligtige person, der foretager fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande, er udpeget til at være betalingspligtig for momsen og opfylde de forpligtelser, der er fastlagt i denne særordning, i den afgiftspligtige persons navn og på dennes vegne
- 3) »identifikationsmedlemsstat«:
 - a) hvis den afgiftspligtige person ikke er etableret i Fællesskabet, den medlemsstat, hvor vedkommende vælger at blive registreret
 - b) hvis den afgiftspligtige person har etableret sin økonomiske virksomhed uden for Fællesskabet, men har et eller flere faste forretningssteder deri, den medlemsstat med et fast forretningssted, hvor den afgiftspligtige person angiver at ville gøre brug af denne særordning
 - c) hvis den afgiftspligtige person har etableret sin økonomiske virksomhed i en medlemsstat, denne medlemsstat

- d) hvis formidleren har etableret sin økonomiske virksomhed i en medlemsstat, denne medlemsstat
- e) hvis formidleren har etableret sin økonomiske virksomhed uden for Fællesskabet, men har et eller flere faste forretningssteder deri, den medlemsstat med et fast forretningssted, hvor formidleren angiver at ville gøre brug af denne særordning.

I forbindelse med litra b) og e) gælder, at hvis den afgiftspligtige person eller formidleren har mere end ét fast forretningssted i Fællesskabet, er vedkommende bundet af beslutningen om at angive etableringsmedlemsstaten for det pågældende kalenderår og de to efterfølgende kalenderår

- 4) »forbrugsmedlemsstat«: den medlemsstat, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes.

Artikel 369m

1. Medlemsstaterne tillader følgende afgiftspligtige personer, som foretager fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande, at gøre brug af denne særordning:

- a) enhver afgiftspligtig person, der er etableret i Fællesskabet, og som foretager fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande
- b) enhver afgiftspligtig person, uanset om denne er etableret i Fællesskabet eller ej, som foretager fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande, og som er repræsenteret ved en formidler, der er etableret i Fællesskabet
- c) enhver afgiftspligtig person, der er etableret i et tredjeland, med hvilket Unionen har indgået en aftale om gensidig bistand svarende til reglerne i Rådets direktiv 2010/24/EU (*) og forordning (EU) nr. 904/2010, og som foretager fjernsalg af varer fra dette tredjeland.

Disse afgiftspligtige personer skal anvende denne særordning på alle deres fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande.

- 2. Med henblik på stk. 1, litra b), kan ingen afgiftspligtig person udpege mere end én formidler på samme tid.

3. Kommissionen vedtager en gennemførelsesretsakt med opstilling af en liste over de tredjelande, som er omhandlet i stk. 1, litra c). Denne gennemførelsesretsakt vedtages i overensstemmelse med den undersøgelsesprocedure, som er omhandlet i artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011, og med henblik herpå er udvalgt det udvalg, der er nedsat ved artikel 58 i forordning (EU) nr. 904/2010.

Artikel 369n

For så vidt angår fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande, for hvilke moms angives i henhold til denne særordning, indtræder afgiftspligten og forfalder momsen på leveringstidspunktet. Varerne anses for at være leveret på det tidspunkt, hvor betalingen modtages.

Artikel 369o

En afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, eller en formidler, der handler på vedkommendes vegne, skal til identifikationsmedlemsstaten anmelde påbegyndelse og ophør af sin virksomhed i henhold til denne særordning og ændringer i denne virksomhed, som gør, at vedkommende ikke længere opfylder betingelserne for at gøre brug af særordningen. Denne anmeldelse skal foretages elektronisk.

Artikel 369p

1. De oplysninger, som en afgiftspligtig person, der ikke gør brug af en formidler, skal meddele identifikationsmedlemsstaten, inden vedkommende påbegynder brugen af denne særordning, omfatter følgende:

- a) navn
- b) postadresse
- c) elektronisk adresse og websteder
- d) momsregistreringsnummer eller nationalt skattnummer.

2. De oplysninger, som formidleren skal meddele identifikationsmedlemsstaten, inden vedkommende påbegynder brugen af denne særordning på vegne af en afgiftspligtig person, omfatter følgende:

- a) navn
- b) postadresse
- c) elektronisk adresse
- d) momsregistreringsnummer.

3. De oplysninger, som formidleren skal meddele identifikationsmedlemsstaten for hver afgiftspligtig person, som vedkommende repræsenterer, inden den afgiftspligtige person påbegynder brugen af denne særordning, omfatter følgende:

- a) navn
- b) postadresse
- c) elektronisk adresse og websteder
- d) momsregistreringsnummer eller nationalt skattnummer.
- e) pågældendes individuelle momsregistreringsnummer, der er tildelt i overensstemmelse med artikel 369q, stk. 3.

4. Enhver afgiftspligtig person, der gør brug af denne særordning, eller, hvis det er relevant, dennes formidler skal underrette identifikationsmedlemsstaten om eventuelle ændringer af de meddelte oplysninger.

Artikel 369q

1. Identifikationsmedlemsstaten tildeler den afgiftspligtige person, som gør brug af denne særordning, et individuelt momsregistreringsnummer til anvendelsen af særordningen og meddeler vedkommende dette nummer elektronisk.

2. Identifikationsmedlemsstaten tildeler en formidler et individuelt registreringsnummer og meddeler vedkommende dette nummer elektronisk.

3. Identifikationsmedlemsstaten tildeler formidleren et individuelt momsregistreringsnummer til anvendelsen af denne særordning for hver afgiftspligtig person, som vedkommende er udpeget for.

4. Det momsregistreringsnummer, der er tildelt i henhold til stk. 1, 2 og 3, anvendes kun med henblik på denne særordning.

Artikel 369r

1. Identifikationsmedlemsstaten sletter en afgiftspligtig person, der ikke gør brug af en formidler, fra identifikationsregisteret i følgende tilfælde:

- a) hvis personen til identifikationsmedlemsstaten meddeler, at vedkommende ikke længere foretager fjernsalg af varer indført fra tredjelandsområder eller tredjelande
- b) hvis det på anden måde må antages, at vedkommendes afgiftspligtige virksomhed med fjernsalg af varer indført fra tredjelandsområder eller tredjelande er ophørt
- c) hvis personen ikke længere opfylder betingelserne for at gøre brug af denne særordning
- d) hvis personen gang på gang undlader at følge reglerne for denne særordning.

2. Identifikationsmedlemsstaten sletter formidleren fra identifikationsregisteret i følgende tilfælde:

- a) hvis vedkommende i en periode på to på hinanden følgende kalenderkvartaler ikke har fungeret som formidler på vegne af en afgiftspligtig person, der gør brug af denne særordning
- b) hvis vedkommende ikke længere opfylder de øvrige betingelser for at fungere som formidler
- c) hvis vedkommende gang på gang undlader at følge reglerne for denne særordning.

3. Identifikationsmedlemsstaten sletter en afgiftspligtig person, der er repræsenteret ved en formidler, fra identifikationsregisteret i følgende tilfælde:

- a) hvis formidleren meddeler identifikationsmedlemsstaten, at denne afgiftspligtige person ikke længere foretager fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande
- b) hvis det på anden måde må antages, at denne afgiftspligtige persons afgiftspligtige virksomhed med fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande er ophørt
- c) hvis denne afgiftspligtige person ikke længere opfylder betingelserne for at gøre brug af denne særordning
- d) hvis denne afgiftspligtige person gang på gang undlader at følge reglerne for denne særordning
- e) hvis formidleren meddeler identifikationsmedlemsstaten, at vedkommende ikke længere repræsenterer denne afgiftspligtige person.

Artikel 369s

En afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, eller dennes formidler skal for hver måned indsende en momsangivelse elektronisk til identifikationsmedlemsstaten, uanset om der er foretaget fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande eller ej. Momsangivelsen skal indsendes inden udgangen af den måned, der følger efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører.

Skal en momsangivelse indsendes i overensstemmelse med første afsnit, må medlemsstaterne ikke med henblik på moms pålægge yderligere forpligtelser eller andre formaliteter ved indførsel.

Artikel 369t

1. Momsangivelsen skal indeholde det i artikel 369q nævnte momsregistreringsnummer og for hver forbrugsmedlemsstat, hvor der skal betales moms, vise den samlede værdi uden moms af de fjernsalg af varer indført fra tredjelandssområder eller tredjelande, for hvilke moms er forfaldet i afgiftsperioden, og det samlede tilsvarende afgiftsbeløb opdelt efter sats. Også de gældende momssatser og det samlede skyldige afgiftsbeløb skal anføres i angivelsen.

2. Såfremt det er nødvendigt at foretage ændringer af momsangivelsen efter indsendelsen, medtages sådanne ændringer i en efterfølgende angivelse indenfor tre år efter den dato, hvor den oprindelige angivelse skulle indgives i henhold til artikel 369s. Denne efterfølgende momsangivelse skal angive den relevante forbrugsmedlemsstat, afgiftsperioden og det momsbeløb, der skal ændres.

Artikel 369u

1. Momsangivelsen udfærdiges i euro.

Medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, kan kræve, at momsangivelsen udfærdiges i deres nationale valuta. Hvis leveringer er foretaget i andre valutaer, anvender den afgiftspligtige person, som gør brug af denne særordning, eller hans formidler valutakursen på den sidste dag i afgiftsperioden, når momsangivelsen udfærdiges.

2. Omregning sker ved anvendelse af de valutakurser, som Den Europæiske Centralbank har offentliggjort for den pågældende dag, eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, den næste offentliggørelsesdag.

Artikel 369v

En afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, eller dennes formidler indbetaler momsen under henvisning til den relevante momsangivelse senest ved udløbet af fristen for indsendelse af angivelsen.

Betaling sker til en bankkonto denomineret i euro, der er udpeget af identifikationsmedlemsstaten. Medlemsstater, der ikke har indført euroen, kan kræve, at betaling sker til en bankkonto denomineret i deres egen valuta.

Artikel 369w

En afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, kan for så vidt angår vedkommendes afgiftspligtige virksomhed omfattet af denne særordning ikke foretage fradrag af moms opkrævet i forbrugsmedlemsstaten i henhold til artikel 168. Uanset artikel 1, nr. 1), i direktiv 86/560/EØF og artikel 2, nr. 1), og artikel 3 i direktiv 2008/9/EF får denne afgiftspligtige person tilbagebetalt moms i overensstemmelse med nævnte direktiver. Artikel 2, stk. 2 og 3, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 86/560/EØF finder ikke anvendelse på tilbagebetaling i forbindelse med varer, der er omfattet af denne særordning.

Hvis en afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, kræves registreret i en medlemsstat for virksomhed, der ikke er omfattet af denne særordning, skal personen fradrage moms opkrævet i den pågældende medlemsstat vedrørende sin afgiftspligtige virksomhed omfattet af denne særordning i den momsangivelse, der skal indgives efter dette direktivs artikel 250.

Artikel 369x

1. En afgiftspligtig person, som gør brug af denne særordning, skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af denne særordning. En formidler skal føre regnskab for hver af de afgiftspligtige personer, som vedkommende repræsenterer. Disse regnskaber skal være tilstrækkeligt detaljerede til, at forbrugsmedlemsstatens skattemyndigheder kan fastslå, at momsangivelsen er korrekt.

2. De i stk. 1 omhandlede regnskaber skal efter anmodning gøres elektronisk tilgængelige for forbrugsmedlemsstaten og for identifikationsmedlemsstaten.

Regnskaber skal opbevares i en periode på ti år fra udgangen af det år, hvor en transaktion blev foretaget.

(*) Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger (EUT L 84 af 31.3.2010, s. 1).«

31) I afsnit XII tilføjes følgende kapitler:

»KAPITEL 7

Særordning for angivelse og betaling af moms ved indførsel*Artikel 369y*

Hvis særordningen i kapitel 6, afdeling 4, ikke anvendes på indførsel af varer, undtagen punktafgiftspligtige varer, i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 EUR, tillader indførselsmedlemsstaten en person, der på vegne af den person, til hvem varerne er bestemt, frembyder varerne til toldmyndighederne på Fællesskabets område, at gøre brug af en særordning for angivelse og betaling af moms ved indførsel for så vidt angår varer, hvis forsendelse eller transport afsluttes i denne medlemsstat.

Artikel 369z

1. Ved anvendelsen af denne særordning gælder følgende:

- a) Den person, til hvem varerne er bestemt, er betalingspligtig for momsen.
 - b) Den person, der frembyder varerne til toldmyndighederne på Fællesskabets område, opkræver momsen fra den person, til hvem varerne er bestemt, og foretager betaling af denne moms.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at den person, der frembyder varerne til toldmyndighederne på Fællesskabets område, træffer passende foranstaltninger til at sikre, at den person, til hvem varerne er bestemt, betaler den korrekte afgift.

Artikel 369za

Uanset artikel 94, stk. 2, kan medlemsstaterne fastsætte, at indførselsmedlemsstatens gældende normalsats for moms anvendes, når der gøres brug af denne særordning.

Artikel 369zb

1. Medlemsstaterne tillader, at moms opkrævet i henhold til denne særordning meddeles elektronisk i en månedlig angivelse. Angivelsen skal indeholde den samlede opkrævede moms i den relevante kalendermåned.

2. Medlemsstaterne stiller krav om, at den i stk. 1 omhandlede moms betales senest ved udgangen af måneden efter indførslen.

3. Personer, der gør brug af denne særordning, skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af denne særordning, for en periode fastlagt af indførselsmedlemsstaten. Dette regnskab skal være tilstrækkeligt detaljeret til, at indførselsmedlemsstatens skatte- eller toldmyndigheder kan fastslå, at den angivne moms er korrekt, og regnskabet skal efter anmodning fra indførselsmedlemsstaten gøres elektronisk tilgængeligt.

KAPITEL 8

Modværdier

Artikel 369zc

1. Modværdien i national valuta af beløb i euro i forbindelse med beløbet omhandlet i artikel 369l, stk. 1, og artikel 369y fastsættes en gang om året. Dagkurserne den første hverdag i oktober anvendes med virkning fra den 1. januar i det følgende år.

2. Medlemsstaterne kan afrunde det beløb i national valuta, der opnås ved omregning af beløbene i euro.

3. Medlemsstaterne kan bibeholde det beløb uændret, der gælder på tidspunktet for den i stk. 1 omhandlede årlige justering, såfremt omregningen af beløbet udtrykt i euro inden den i stk. 2 nævnte afrunding medfører en ændring af beløbet udtrykt i national valuta på under 5 % eller en nedsættelse af beløbet.»

Artikel 3

Ændring af direktiv 2009/132/EF

Med virkning fra den 1. januar 2021 udgår afsnit IV i direktiv 2009/132/EF.

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. december 2018 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 1. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. december 2020 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 2 og 3. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 1, fra den 1. januar 2019.

De anvender de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 2 og 3, fra den 1. januar 2021.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 6***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. december 2017.

På Rådets vegne

T. TÖNISTE

Formand

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

INTERNATIONALE AFTALER

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2017/2456

af 18. december 2017

om indgåelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 186 sammenholdt med artikel 218, stk. 6, andet afsnit, litra a), nr. v),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til Europa-Parlamentets godkendelse ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2017/1324 ⁽²⁾ fastsættes Unionens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (»PRIMA«), der iværksættes i fællesskab af flere medlemsstater.
- (2) Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet (»Algeriet«) har udtrykt ønske om at tilslutte sig PRIMA som deltagerland på lige fod med medlemsstaterne og de tredjelande, der er associeret med Horisont 2020 — rammeprogrammet for forskning og innovation (2014-2020), som deltager i PRIMA.
- (3) I henhold til artikel 1, stk. 2, i afgørelse (EU) 2017/1324 bliver Algeriet deltagerland, forudsat at der indgås en international aftale om videnskabeligt og teknologisk samarbejde med Unionen, der fastlægger vilkårene og betingelserne for Algeriets deltagelse i PRIMA.
- (4) I overensstemmelse med Rådets afgørelse (EU) 2017/2209 ⁽³⁾ blev aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) (»aftalen«), undertegnet den 26. oktober 2017 med forbehold af dens senere indgåelse.
- (5) Aftalen bør godkendes —

⁽¹⁾ Godkendelse af 30.11.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2017/1324 af 4. juli 2017 om Unionens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA), der iværksættes i fællesskab af flere medlemsstater (EUT L 185 af 18.7.2017, s. 1).

⁽³⁾ Rådets afgørelse (EU) 2017/2209 af 25. september 2017 om undertegnelse på Unionens vegne og om midlertidig anvendelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) (EUT L 316 af 1.12.2017, s. 1).

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Demokratiske Folkerepublik Algeriet, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Demokratiske Folkerepublik Algeriets deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA), godkendes herved på Unionens vegne ⁽¹⁾.

Artikel 2

Formanden for Rådet foranstalter på Unionens vegne den notifikation, der er omhandlet i aftalens artikel 5, stk. 2 ⁽²⁾.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 2017.

På Rådets vegne
K. SIMSON
Formand

⁽¹⁾ Aftalen er offentliggjort i EUT L 316 af 1.12.2017, s. 3 sammen med afgørelsen om undertegnelse.

⁽²⁾ Datoen for aftalens ikrafttræden offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* på foranledning af Generalsekretariatet for Rådet.

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2017/2457**af 18. december 2017**

om indgåelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Arabiske Republik Egypten, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Arabiske Republik Egyptens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 186 sammenholdt med artikel 218, stk. 6, andet afsnit, litra a), nr. v),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til Europa-Parlamentets godkendelse ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2017/1324 ⁽²⁾ fastsættes Unionens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (»PRIMA«), der iværksættes i fællesskab af flere medlemsstater.
- (2) Den Arabiske Republik Egypten (»Egypten«) har udtrykt ønske om at tilslutte sig PRIMA som deltagerland på lige fod med medlemsstaterne og de tredjelande, der er associeret med Horisont 2020 — rammeprogrammet for forskning og innovation (2014-2020), som deltager i PRIMA.
- (3) I henhold til artikel 1, stk. 2, i afgørelse (EU) 2017/1324 bliver Egypten deltagerland, forudsat at der indgås en international aftale om videnskabeligt og teknologisk samarbejde med Unionen, der fastlægger vilkårene og betingelserne for Egyptens deltagelse i PRIMA.
- (4) I overensstemmelse med Rådets afgørelse (EU) 2017/2210 ⁽³⁾ blev aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Arabiske Republik Egypten, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Arabiske Republik Egyptens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) (»aftalen«), undertegnet den 27. oktober 2017 med forbehold af dens senere indgåelse.
- (5) Aftalen bør godkendes —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Arabiske Republik Egypten, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Arabiske Republik Egyptens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA), godkendes herved på Unionens vegne ⁽⁴⁾.

Artikel 2

Formanden for Rådet foranstalter på Unionens vegne den notifikation, der er omhandlet i aftalens artikel 4, stk. 2 ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Godkendelse af 30.11.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2017/1324 af 4. juli 2017 om Unionens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA), der iværksættes i fællesskab af flere medlemsstater (EUT L 185 af 18.7.2017, s. 1).

⁽³⁾ Rådets afgørelse (EU) 2017/2210 af 25. september 2017 om undertegnelse på Unionens vegne og om midlertidig anvendelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Den Arabiske Republik Egypten, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Den Arabiske Republik Egyptens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) (EUT L 316 af 1.12.2017, s. 7).

⁽⁴⁾ Aftalen er offentliggjort i EUT L 316 af 1.12.2017, s. 9. sammen med afgørelsen om undertegnelse.

⁽⁵⁾ Datoen for aftalens ikrafttræden offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* på foranledning af Generalsekretariatet for Rådet.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 2017.

På Rådets vegne
K. SIMSON
Formand

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2017/2458**af 18. december 2017**

om indgåelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Det Hashemitiske Kongerige Jordan, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Det Hashemitiske Kongerige Jordans deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 186 sammenholdt med artikel 218, stk. 6, andet afsnit, litra a), nr. v),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til Europa-Parlamentets godkendelse ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2017/1324 ⁽²⁾ fastsættes Unionens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (»PRIMA«), der iværksættes i fællesskab af flere medlemsstater.
- (2) Det Hashemitiske Kongerige Jordan (»Jordan«) har udtrykt ønske om at tilslutte sig PRIMA som deltagerland på lige fod med medlemsstaterne og de tredjelande, der er associeret med Horisont 2020 — rammeprogrammet for forskning og innovation (2014-2020), som deltager i PRIMA.
- (3) I henhold til artikel 1, stk. 2, i afgørelse (EU) 2017/1324 bliver Jordan deltagerland, forudsat at der indgås en international aftale om videnskabeligt og teknologisk samarbejde med Unionen, der fastlægger vilkårene og betingelserne for Jordans deltagelse i PRIMA.
- (4) I overensstemmelse med Rådets afgørelse (EU) 2017/2211 ⁽³⁾ blev aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Det Hashemitiske Kongerige Jordan, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Det Hashemitiske Kongerige Jordans deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) (»aftalen«), undertegnet den 10. november 2017 med forbehold af dens senere indgåelse.
- (5) Aftalen bør godkendes —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Det Hashemitiske Kongerige Jordan, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Det Hashemitiske Kongerige Jordans deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA), godkendes herved på Unionens vegne.

Teksten til aftalen er knyttet til denne afgørelse.

⁽¹⁾ Godkendelse af 30. november 2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2017/1324 af 4. juli 2017 om Unionens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA), der iværksættes i fællesskab af flere medlemsstater (EUT L 185 af 18.7.2017, s. 1).

⁽³⁾ Rådets afgørelse (EU) 2017/2211 af 25. september 2017 om undertegnelse på Unionens vegne og om midlertidig anvendelse af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Det Hashemitiske Kongerige Jordan, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Det Hashemitiske Kongerige Jordans deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA) (EUT L 316 af 1.12.2017, s. 13).

Artikel 2

Formanden for Rådet foranstalter på Unionens vegne den notifikation, der er omhandlet i aftalens artikel 4, stk. 2 ⁽¹⁾.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 2017.

På Rådets vegne

K. SIMSON

Formand

⁽¹⁾ Datoen for aftalens ikrafttræden offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* på foranledning af Generalsekretariatet for Rådet.

AFTALE**om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Den Europæiske Union og Det Hashemitiske Kongerige Jordan, som fastsætter vilkårene og betingelserne for Det Hashemitiske Kongerige Jordans deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA)**

DEN EUROPÆISKE UNION, (i det følgende benævnt »Unionen«),

på den ene side,

og

DET HASHEMITISKE KONGERIGE JORDAN, (i det følgende benævnt »Jordan«),

på den anden side,

(i det følgende benævnt »parterne«),

DER HENVISER TIL, at der ved Euro-Middelhavs-aftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Det Hashemitiske Kongerige Jordan på den anden side ⁽¹⁾ (»Euro-Middelhavs-aftalen«), som trådte i kraft den 1. maj 2002, etableres videnskabeligt og teknologisk samarbejde,

DER HENVISER TIL, at der ved aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Hashemitiske Kongerige Jordan om videnskabeligt og teknologisk samarbejde ⁽²⁾, som trådte i kraft den 29. marts 2011, etableres en formel ramme for parternes samarbejde inden for videnskabelig og teknologisk forskning,

DER HENVISER TIL, at Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2017/1324 ⁽³⁾ regulerer vilkårene og betingelserne for deltagelse for EU-medlemsstaterne og de tredjelande, der er associeret med Horisont 2020 — rammeprogrammet for forskning og innovation (2014-2020), som er deltagerlande i initiativet, navnlig deres finansielle forpligtelser og deltagelse i initiativets styrende strukturer,

DER HENVISER TIL, at Jordan i overensstemmelse med afgørelse (EU) 2017/1324 bliver deltagerland i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (»PRIMA«), forudsat at der indgås en international aftale om videnskabeligt og teknologisk samarbejde med Unionen, der fastsætter vilkårene og betingelserne for Jordans deltagelse i PRIMA,

DER HENVISER TIL, at Jordan har udtrykt ønske om at tilslutte sig PRIMA som deltagerland på lige fod med EU-medlemsstaterne og de tredjelande, der er associeret med Horisont 2020, som deltager i PRIMA,

DER HENVISER TIL, at en international aftale mellem Unionen og Jordan er nødvendig for at regulere Jordans pligter og rettigheder som et deltagerland i PRIMA,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

Artikel 1**Formål**

Formålet med denne aftale er at fastsætte vilkår og betingelser for Jordans deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (»PRIMA«).

Artikel 2**Vilkår og betingelser for Jordans deltagelse i PRIMA**

Vilkårene og betingelserne for Jordans deltagelse i PRIMA er dem, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2017/1324. Parterne overholder de forpligtelser, som er fastsat i afgørelse (EU) 2017/1324, og træffer passende foranstaltninger, navnlig ved at yde al nødvendig bistand for at sikre anvendelsen af nævnte afgørelses artikel 10, stk. 2, og artikel 11, stk. 3 og 4. De nærmere ordninger for denne bistand aftales mellem parterne, idet sådanne ordninger er afgørende for samarbejdet i henhold til aftalen.

⁽¹⁾ EFT L 129 af 15.5.2002, s. 3.

⁽²⁾ EUT L 159 af 17.6.2011, s. 108.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2017/1324 af 4. juli 2017 om Unionens deltagelse i partnerskabet for forskning og innovation i Middelhavsområdet (PRIMA), der iværksættes i fællesskab af flere medlemsstater (EUT L 185 af 18.7.2017, s. 1).

Artikel 3

Territorial anvendelse

Denne aftale gælder på den ene side for de områder, hvor traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse, og på den anden side for Jordans område.

Artikel 4

Ikrafttræden og varighed

1. Parterne godkender denne aftale efter deres egne procedurer.
2. Aftalen træder i kraft på den dag, hvor begge parter gennem diplomatiske kanaler har underrettet hinanden om, at de har afsluttet de i stk. 1 nævnte procedurer.
3. Denne aftale forbliver i kraft, så længe afgørelse (EU) 2017/1324 er i kraft, medmindre én af parterne opsigser aftalen i henhold til artikel 5.

Artikel 5

Opsigelse

1. Hver af parterne kan til enhver tid opsigre denne aftale ved skriftligt at underrette den anden part om sin hensigt om at opsigre aftalen.

Opsigelsen får virkning seks måneder efter den dato, hvor den skriftlige meddelelse når modtageren.

2. Projekter og aktiviteter, der er i gang på tidspunktet for opsigelsen af denne aftale, fortsætter, indtil de er fuldført i henhold til vilkårene i denne aftale.
3. Parterne træffer efter fælles overenskomst afgørelse om eventuelle andre følger af opsigelsen.

Artikel 6

Tvistbilæggelse

Den tvistbilæggelsesprocedure, der er fastsat i artikel 97 i Euro-Middelhavs-aftalen, finder anvendelse på alle tvister i forbindelse med anvendelse eller fortolkning af nærværende aftale.

Denne aftale er udfærdiget i to eksemplarer på bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, italiensk, kroatisk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk, ungarsk og arabisk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed.

Съставено в Свейме на десети ноември две хиляди и седемнадесета година.

Hecho en Sweimeh el diez de noviembre de dos mil diecisiete.

Ve Sweimehu dne desátého listopadu dva tisíce sedmnáct.

Udfærdiget i Sweimeh den tiende november i år to tusind og sytten.

Geschehen zu Sweimeh am zehnten November zweitausendsiebzehn.

Kahe tuhande seitsmeteistkümnenda aasta novembrikuu kümnendal päeval Sweimeh's.

Sweimeh, τη δέκατη ημέρα του Νοεμβρίου του έτους δύο χιλιάδες δεκαεπτά.

Done at Sweimeh on the tenth day of November in the year two thousand and seventeen.

Fait à Sweimeh, le dix novembre deux mille dix-sept.

Sastavljeno u Sweimehu desetog studenoga dvije tisuće sedamnaeste.

Fatto a Sweimeh, addì 10 novembre duemiladiciassette.

Sveimē, divi tūkstoši septiņpadsmitā gada desmitajā novembrī.

Priimta du tūkstančiai septynioliktąjį metų lapkričio dešimtą dieną Sveimoje.

Kelt Sweimehben, a kétezer-tizenhetedik év november havának tizedik napján.

Magħmul fi Sweimeh fl-ghaxar jum ta' Novembru fis-sena elfejn u sbatax.

Gedaan te Sweimeh, tien november tweeduizend zeventien.

Sporządzono w Sweimeh w dniu dziesiątego listopada dwa tysiące siedemnastego roku.

Feito em Sweimeh, aos dez dias do mês de novembro do ano dois mil e dezassete.

Întocmit la Sweimeh, la zece noiembrie două mii şaptesprezece.

V meste Sweimeh, desiately novembra dvetisícisedmnást.

V Sweimehu, dne desetega novembra leta dva tisoč sedemnajst.

Tehty Sweimehissä kymmenentenä päivänä marraskuuta vuonna kaksituhattaseitsemäntoista.

Utfärdat i Sweimeh den tionde november år tjugohundrasjutton.

حررت في السويمة في اليوم العاشر من شهر تشرين الثاني في عام ألفين وسبعة عشر

Za Европейския съюз
Por la Unión Europea
Za Evropskou unii
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Euroopa Liidu nimel
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Za Europejską uniję
Per l'Unione europea
Eiropas Savienības vārdā –
Europos Sąjungos vardu
Az Európai Unió részéről
Għall-Unjoni Ewropea
Voor de Europese Unie
W imieniu Unii Europejskiej
Pela União Europeia
Pentru Uniunea Europeană
Za Európsku úniu
Za Evropsko unijo
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen

عن الإتحاد الأوروبي

Za Хашемитското кралство Йордания
Por el Reino Hachemí de Jordania
Za Jordánské hášimovské království
For Det Hashemitiske Kongerige Jordan
Für das Haschemitische Königreich Jordanien
Jordaania Hašimiidi Kuningriigi nimel
Για το Χασεμιτικό Βασίλειο της Ιορδανίας
For the Hashemite Kingdom of Jordan
Pour le Royaume hachémite de Jordanie
Za Hašemitsku Kraljevinu Jordan
Per il Regno hascemita di Giordania
Jordānijas Hāšimītu Karalistes vārdā –
Jordānijos Hašimitų Karalystės vardu
A Jordán Hásimita Királyság részéről
Għar-Renju Haxemita tal-Gordan
Voor het Hasjemitisch Koninkrijk Jordanië
W imieniu Jordáńskiego Królestwa Haszymidzkiego
Pelo Reino Hachemita da Jordânia
Pentru Regatul Hașemit al Iordaniei
Za Jordánske hášimovské král'ovstvo
Za Hašemitsko kraljevino Jordanijo
Jordanian hašemiittisen kuningaskunnan puolesta
För Hashemitiska konungariket Jordanien

عن المملكة الأردنية الهاشمية

FORORDNINGER

RÅDETS GENNEMFØRELSESFORORDNING (EU) 2017/2459

af 5. december 2017

om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ⁽¹⁾, særlig artikel 397,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 ⁽²⁾ fastlægger de nærmere bestemmelser om formodninger om kundens etableringssted med henblik på at fastslå stedet for levering af teleydelser, radio- og TV-sprednings-tjenester og elektronisk leverede ydelser til ikkeafgiftspligtige personer.
- (2) Evalueringen af kravene til anvendelse af disse formodninger har vist, at det er yderst byrdefuldt for afgiftspligtige personer etableret i en medlemsstat, som leverer sådanne ydelser til en ikkeafgiftspligtig person i andre medlemsstater, under visse omstændigheder at skulle indhente to separate beviser, der ikke er indbyrdes modstridende, for kundens etableringssted, bopæl eller sædvanlige opholdssted.
- (3) Denne byrde er særlig stor for små og mellemstore virksomheder. Et krav om at indhente et enkelt bevis bør forenkle forpligtelserne for sådanne virksomheder, hvis leveringer til kunder i andre medlemsstater i EU ligger under en bestemt værdi.
- (4) Forenklingen af kravet om at indhente bevis for kundens etableringssted supplerer de ændringer, der indføres ved artikel 1 i Rådets direktiv (EU) 2017/2455 ⁽³⁾ af særordningerne i afsnit XII, kapitel 6, i direktiv 2006/112/EF, og bør derfor anvendes fra samme dato.
- (5) Gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Artikel 24b i gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 affattes således:

»Artikel 24b

Med henblik på anvendelsen af artikel 58 i direktiv 2006/112/EF formodes det, hvis teleydelser, radio- og tv-spredningstjenester eller elektronisk leverede ydelser leveres til en ikkeafgiftspligtig person:

- a) via hans fastnetlinje, at kunden er etableret eller har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted på det sted, hvor fastnetlinjen er installeret
- b) via mobilnet, at stedet, hvor kunden er etableret eller har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, er det land, der identificeres af den mobile landekode på det SIM-kort, som benyttes på tidspunktet for modtagelsen af de pågældende ydelser

⁽¹⁾ EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 77 af 23.3.2011, s. 1).

⁽³⁾ Rådets direktiv (EU) 2017/2455 af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer (EUT L 348 af 29.12.2017, s. 7).

- c) som kræver, at der bruges en dekoder eller lignende anordning eller et dekoderkort, og hvor der ikke benyttes en fastnetlinje, at kunden er etableret eller har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted det sted, hvor denne dekoder eller lignende anordning befinder sig, eller, hvis dette sted ikke kendes, det sted, hvortil dekoderkortet er sendt med henblik på anvendelse dér
- d) under andre omstændigheder end dem, der er nævnt i artikel 24a og i denne artikels litra a), b) og c), at kunden er etableret eller har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted det sted, der er fastlagt som sådant af leverandøren på grundlag af to separate beviser, der ikke er indbyrdes modstridende, som anført i artikel 24f i denne forordning.

Med forbehold af stk. 1, litra d), formodes det ved levering af ydelser, der falder ind under dette litra, hvor den samlede værdi af sådanne ydelser uden moms, som leveres af en afgiftspligtig person fra dennes hjemsted for den økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted i en medlemsstat, ikke overstiger 100 000 EUR eller en tilsvarende værdi i national valuta i det indeværende og det forudgående kalenderår, at kunden er etableret eller har bopæl eller sædvanligt opholdssted på det sted, som leverandøren har udpeget på grundlag af et enkelt bevis leveret af en anden person, der er involveret i leveringen af ydelserne, end leverandøren eller kunden som anført i artikel 24f, litra a)-e).

Hvis den tærskel, der er omhandlet i stk. 2, overskrides inden for et kalenderår, finder nævnte stykke ikke anvendelse fra og med dette tidspunkt og frem til det tidspunkt, hvor betingelserne i stk. 2 atter er opfyldt.

Den tilsvarende værdi i national valuta af beløbet beregnes ved at anvende den vekselkurs, som Den Europæiske Centralbank offentliggør på datoen for vedtagelse af Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/2459 (*).

(*) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/2459 af 5 december 2017 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 348 af 29.12.2017, s. 32).«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2019.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. december 2017.

På Rådets vegne

T. TÖNISTE

Formand

KOMMISSIONENS FORORDNING (EU) 2017/2460**af 30. oktober 2017****om ændring af bilag VII til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarelovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes, for så vidt angår listen over EU-referencelaboratorier****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarelovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes ⁽¹⁾, særlig artikel 32, stk. 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der er ved forordning (EF) nr. 882/2004 fastsat generelle regler for offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at bl.a. regler om fødevarerhygiejne overholdes. I henhold til nævnte forordning er Den Europæiske Unions referencelaboratorier (i det følgende benævnt »EU-referencelaboratorier«) bl.a. ansvarlige for at give de nationale referencelaboratorier nærmere oplysninger om analysemetoder og for at koordinere anvendelsen af sådanne metoder. EU-referencelaboratorierne er opført på en liste i bilag VII til nævnte forordning.
- (2) Arbejdsprogrammet for EU-referencelaboratoriet for mælk og mejeriprodukter har primært fokus på at levere analysemetoder og på at sikre en fælles tilgang til sammenlignende præstationsprøvninger, som nationale referencelaboratorier foretager af kvalitetsmarkører som for eksempel antallet af somatiske celler og kim. Der findes nu en veletableret avanceret ekspertise med hensyn til, hvordan de pågældende analyser skal foretages på korrekt vis, både blandt de officielle laboratorier, der foretager offentlig kontrol, og blandt de laboratorier, der i stigende grad anvendes af fødevarevirksomhederne til at analysere de pågældende markører, der er en afgørende faktor for prisen på den mælk, der indsamles på bedriften.
- (3) EU-referencelaboratoriet for mælk og mejeriprodukter er ikke længere påkrævet i Unionen. Det bør derfor udgå af listen over EU-referencelaboratorier i bilag VII til forordning (EF) nr. 882/2004.
- (4) Bilag VII til forordning (EF) nr. 882/2004 bør derfor ændres.
- (5) Foranstaltningerne i denne forordning er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Planter, Dyr, Fødevarer og Foder —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Del I, punkt 1, i bilag VII til forordning (EF) nr. 882/2004 udgår.

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.⁽¹⁾ EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. oktober 2017.

På Kommissionens vegne

Jean-Claude JUNCKER

Formand

AFGØRELSER

RÅDETS AFGØRELSE (EU, Euratom) 2017/2461

af 12. december 2017

om ændring af Rådets forretningsorden

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union,

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab,

under henvisning til artikel 11, stk. 6, i Rådets forretningsorden ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Når Rådet vedtager en retsakt med kvalificeret flertal, skal det kontrolleres, at de medlemsstater, der udgør det kvalificerede flertal, repræsenterer mindst 65 % af Unionens befolkning.
- (2) Denne procentdel beregnes i overensstemmelse med befolkningstallene i bilag III til Rådets forretningsorden (»forretningsordenen«).
- (3) I henhold til artikel 11, stk. 6, i forretningsordenen skal Rådet med virkning fra den 1. januar hvert år tilpasse de tal, der er fastsat i nævnte bilag, i overensstemmelse med de oplysninger, som Eurostat har til rådighed pr. 30. september det foregående år.
- (4) Forretningsordenen bør derfor ændres i overensstemmelse hermed for året 2018 —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Bilag III til forretningsordenen affattes således:

»BILAG III

Tal vedrørende Unionens befolkning og befolkningen i hver medlemsstat med henblik på gennemførelse af bestemmelserne om beslutningstagning med kvalificeret flertal i Rådet

Med henblik på anvendelsen af artikel 16, stk. 4, i TEU og artikel 238, stk. 2 og 3, i TEUF fastsættes Unionens befolkning og befolkningen i hver medlemsstat samt procentdelen af hver medlemsstats befolkning i forhold til Unionens befolkning for perioden fra den 1. januar 2018 til den 31. december 2018 således:

Medlemsstat	Befolkning	Procentdel af Unionens befolkning (%)
Tyskland	82 437 641	16,10
Frankrig	67 024 633	13,09
Det Forenede Kongerige	65 808 573	12,85
Italien	61 219 113	11,95
Spanien	46 528 966	9,08

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2009/937/EU af 1. december 2009 om vedtagelse af Rådets forretningsorden (EUT L 325 af 11.12.2009, s. 35).

Medlemsstat	Befolkning	Procentdel af Unionens befolkning (%)
Polen	37 972 964	7,41
Rumænien	19 638 309	3,83
Nederlandene	17 220 721	3,36
Belgien	11 365 834	2,22
Grækenland	10 757 293	2,10
Den Tjekkiske Republik	10 467 628	2,04
Portugal	10 309 573	2,01
Sverige	10 080 000	1,97
Ungarn	9 797 561	1,91
Østrig	8 752 500	1,71
Bulgarien	7 101 859	1,39
Danmark	5 743 947	1,12
Finland	5 499 447	1,07
Slovakiet	5 435 343	1,06
Irland	4 774 833	0,93
Kroatien	4 154 213	0,81
Litauen	2 847 904	0,56
Slovenien	2 065 895	0,40
Letland	1 950 116	0,38
Estland	1 315 635	0,26
Cypern	854 802	0,17
Luxembourg	589 370	0,12
Malta	440 433	0,09 _α
EU 28	512 155 106	
Tærskel (65 %)	332 900 819	

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 1. januar 2018.

Udfærdiget i Bruxelles, den 12. december 2017.

På Rådets vegne
S. MIKSER
Formand

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2017/2462**af 18. december 2017****om bemyndigelse af Luxembourg og Rumænien til i Den Europæiske Unions interesse at acceptere Georgiens og Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 3, sammenholdt med artikel 218,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har sat sig som et af sine mål at fremme beskyttelse af børns rettigheder, jf. artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union. Foranstaltninger til beskyttelse af børn mod ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse er en væsentlig del af denne politik.
- (2) Rådet har vedtaget forordning (EF) nr. 2201/2003 ⁽²⁾ (»Bruxelles IIa-forordningen«), der sigter mod at beskytte børn fra skadelige virkninger af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse og mod at indføre procedurer, der skal sikre, at sådanne børn hurtigt vender tilbage til deres sædvanlige opholdssted, og at samværsretten og forældremyndigheden beskyttes.
- (3) Bruxelles IIa-forordningen supplerer og styrker Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser (»Haagerkonventionen af 1980«), som på internationalt niveau indfører et system af forpligtelser og en samarbejdsordning mellem de kontraherende stater og mellem centrale myndigheder og sigter mod at sikre hurtig tilbagegivelse af ulovligt fjernede eller tilbageholdte børn.
- (4) Alle Unionens medlemsstater er parter i Haagerkonventionen af 1980.
- (5) Unionen opfordrer tredjelande til at tiltræde Haagerkonventionen af 1980 og støtter den korrekte gennemførelse af Haagerkonventionen af 1980 ved blandt andet sammen med medlemsstaterne at deltage i de særlige kommissioner, som der regelmæssigt nedsættes under Haagerkonferencen om International Privatreth.
- (6) En fælles retlig ramme gældende for EU-medlemsstaterne og tredjelande kunne være den bedste løsning på følsomme sager om international bortførelse af børn.
- (7) Haagerkonventionen af 1980 fastsætter, at den finder anvendelse mellem en stat, der tiltræder konventionen, og de kontraherende stater, der har erklæret, at de accepterer tiltrædelsen.
- (8) Haagerkonventionen af 1980 tillader ikke, at regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen bliver part i den. Unionen kan derfor ikke tiltræde nævnte konvention og kan heller ikke deponere en erklæring om accept af en stat, der tiltræder konventionen.
- (9) I henhold til Den Europæiske Unions Domstols udtalelse 1/13 ⁽³⁾ falder erklæringer om accept i henhold til Haagerkonventionen af 1980 ind under Unionens eksterne enekompetence.

⁽¹⁾ Udtalelse af 30. november 2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338 af 23.12.2003, s. 1).

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2014:2303.

- (10) Georgien deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 24. juli 1997. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for Georgien den 1. oktober 1997.
- (11) Med undtagelse af Danmark, Luxembourg og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret Georgiens tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Georgien har accepteret Bulgariens, Estlands, Letlands, Litauens og Maltas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i Georgien blevet konkluderet, at Luxembourg og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere Georgiens tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (12) Sydafrika deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 8. juli 1997. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for Sydafrika den 1. oktober 1997.
- (13) Med undtagelse af Luxembourg og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Sydafrika har accepteret Bulgariens, Estlands, Letlands, Litauens og Maltas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i Sydafrika blevet konkluderet, at Luxembourg og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (14) Luxembourg og Rumænien bør derfor bemyndiges til i Unionens interesse at deponere deres erklæringer om accept af Georgiens og Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 i overensstemmelse med betingelserne i denne afgørelse. De øvrige EU-medlemsstater, som allerede har accepteret Georgiens og Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980, bør ikke deponere nye erklæringer om accept, da de eksisterende erklæringer bevarer deres gyldighed i henhold til folkeretten.
- (15) Det Forenede Kongerige og Irland er bundet af Bruxelles IIa-forordningen og deltager i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse.
- (16) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Luxembourg og Rumænien bemyndiges hermed til i Unionens interesse at acceptere Georgiens og Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
2. Luxembourg og Rumænien skal senest den 19. december 2018 i Unionens interesse deponere en erklæring om accept af Georgiens og Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 med følgende ordlyd:

»[Fulde navn på MEDLEMSSTATEN] erklærer at acceptere Georgiens og Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser i overensstemmelse med Rådets afgørelse (EU) 2017/2462.«
3. Luxembourg og Rumænien underretter Rådet og Kommissionen om deres deponering af deres erklæringer om accept af Georgiens og Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 og meddeler Kommissionen erklæringernes ordlyd senest to måneder efter deponeringen.

Artikel 2

De medlemsstater, der har deponeret deres erklæringer om accept af Georgiens og Sydafrikas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 inden datoen for vedtagelse af denne afgørelse, fremsætter ikke nye erklæringer.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Denne afgørelse er rettet til Luxembourg og Rumænien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 2017.

På Rådets vegne
K. SIMSON
Formand

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2017/2463**af 18. december 2017****om bemyndigelse af Kroatien, Nederlandene, Portugal og Rumænien til i Den Europæiske Unions interesse at acceptere San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 3, sammenholdt med artikel 218,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har sat sig som et af sine mål at fremme beskyttelse af børns rettigheder, jf. artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union. Foranstaltninger til beskyttelse af børn mod ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse er en væsentlig del af denne politik.
- (2) Rådet har vedtaget forordning (EF) nr. 2201/2003 ⁽²⁾ (»Bruxelles IIa-forordningen«), der sigter mod at beskytte børn mod skadelige virkninger af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse og mod at indføre procedurer, der skal sikre, at sådanne børn hurtigt vender tilbage til deres sædvanlige opholdssted, og at samværsretten og forældre-myndigheden beskyttes.
- (3) Bruxelles IIa-forordningen supplerer og styrker Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser (»Haagerkonventionen af 1980«), som på internationalt niveau indfører et system af forpligtelser og en samarbejdsordning mellem de kontraherende stater og mellem centrale myndigheder og sigter mod at sikre hurtig tilbagegivelse af ulovligt fjernede eller tilbageholdte børn.
- (4) Alle Unionens medlemsstater er parter i Haagerkonventionen af 1980.
- (5) Unionen opfordrer tredjelande til at tiltræde Haagerkonventionen af 1980 og støtter den korrekte gennemførelse af Haagerkonventionen af 1980 ved blandt andet sammen med medlemsstaterne at deltage i de særlige kommissioner, som der regelmæssigt nedsættes under Haagerkonferencen om International Privatrecht.
- (6) En fælles retlig ramme gældende for EU-medlemsstaterne og tredjelande kunne være den bedste løsning på følsomme sager om international bortførelse af børn.
- (7) Haagerkonventionen af 1980 fastsætter, at den finder anvendelse mellem en stat, der tiltræder konventionen, og de kontraherende stater, der har erklæret, at de accepterer tiltrædelsen.
- (8) Haagerkonventionen af 1980 tillader ikke, at regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen bliver part i den. Unionen kan derfor ikke tiltræde nævnte konvention og kan heller ikke deponere en erklæring om accept af en stat, der tiltræder konventionen.
- (9) I henhold til Den Europæiske Unions Domstols udtalelse 1/13 ⁽³⁾ falder erklæringer om accept i henhold til Haagerkonventionen af 1980 ind under Unionens eksterne enekompetence.
- (10) San Marino deponerede den 14. december 2006 sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for San Marino den 1. marts 2007.
- (11) Med undtagelse af Kroatien, Danmark, Nederlandene, Portugal og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i San Marino blevet konkluderet, at Kroatien, Nederlandene, Portugal og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.

⁽¹⁾ Udtalelse af 30.11.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338 af 23.12.2003, s. 1).

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2014:2303.

- (12) Kroatien, Nederlandene, Portugal og Rumænien bør derfor bemyndiges til i Unionens interesse at deponere deres erklæringer om accept af San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 i overensstemmelse med betingelserne i denne afgørelse. De øvrige EU-medlemsstater, som allerede har accepteret San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980, bør ikke deponere nye erklæringer om accept, da de eksisterende erklæringer bevarer deres gyldighed i henhold til folkeretten.
- (13) Det Forenede Kongerige og Irland er bundet af Bruxelles IIa-forordningen og deltager i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse.
- (14) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Kroatien, Nederlandene, Portugal og Rumænien bemyndiges hermed til i Unionens interesse at acceptere San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
2. De i stk. 1 omhandlede medlemsstater skal senest den 19. december 2018 i Unionens interesse deponere en erklæring om accept af San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 med følgende ordlyd:
»[Fulde navn på MEDLEMSSTATEN] erklærer at acceptere San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser i overensstemmelse med Rådets afgørelse (EU) 2017/2463.«
3. De i stk. 1 omhandlede medlemsstater underretter Rådet og Kommissionen om deres deponering af deres erklæringer om accept af San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 og meddeler Kommissionen erklæringernes ordlyd senest to måneder efter deponeringen.

Artikel 2

De medlemsstater, der har deponeret deres erklæringer om accept af San Marinos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 inden datoen for vedtagelse af denne afgørelse, fremsætter ikke nye erklæringer.

Artikel 3

Denne afgørelse får virkning dagen efter meddelelsen.

Artikel 4

Denne afgørelse er rettet til Kroatien, Nederlandene, Portugal og Rumænien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 2017.

På Rådets vegne
K. SIMSON
Formand

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2017/2464**af 18. december 2017****om bemyndigelse af Østrig og Rumænien til i Den Europæiske Unions interesse at acceptere Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 3, sammenholdt med artikel 218,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har sat sig som et af sine mål at fremme beskyttelse af børns rettigheder, jf. artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union. Foranstaltninger til beskyttelse af børn mod ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse er en væsentlig del af denne politik.
- (2) Rådet har vedtaget forordning (EF) nr. 2201/2003 ⁽²⁾ (»Bruxelles IIa-forordningen«), der sigter mod at beskytte børn mod skadelige virkninger af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse og mod at indføre procedurer, der skal sikre, at sådanne børn hurtigt vender tilbage til deres sædvanlige opholdssted, og at samværsretten og forældremyndigheden beskyttes.
- (3) Bruxelles IIa-forordningen supplerer og styrker Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser (»Haagerkonventionen af 1980«), som på internationalt niveau indfører et system af forpligtelser og en samarbejdsordning mellem de kontraherende stater og mellem centrale myndigheder og sigter mod at sikre hurtig tilbagegivelse af ulovligt fjernede eller tilbageholdte børn.
- (4) Alle Unionens medlemsstater er parter i Haagerkonventionen af 1980.
- (5) Unionen opfordrer tredjelande til at tiltræde Haagerkonventionen af 1980 og støtter den korrekte gennemførelse af Haagerkonventionen af 1980 ved blandt andet sammen med medlemsstaterne at deltage i de særlige kommissioner, som der regelmæssigt nedsættes under Haagerkonferencen om International Privatret.
- (6) En fælles retlig ramme gældende for EU-medlemsstaterne og tredjelande kunne være den bedste løsning på følsomme sager om international bortførelse af børn.
- (7) Haagerkonventionen af 1980 fastsætter, at den finder anvendelse mellem en stat, der tiltræder konventionen, og de kontraherende stater, der har erklæret, at de accepterer tiltrædelsen.
- (8) Haagerkonventionen af 1980 tillader ikke, at regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen bliver part i den. Unionen kan derfor ikke tiltræde nævnte konvention og kan heller ikke deponere en erklæring om accept af en stat, der tiltræder konventionen.
- (9) I henhold til Den Europæiske Unions Domstols udtalelse 1/13 ⁽³⁾ falder erklæringer om accept i henhold til Haagerkonventionen af 1980 ind under Unionens eksterne enekompetence.
- (10) Panama deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 2. februar 1994. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for Panama den 1. maj 1994.

⁽¹⁾ Udtalelse af 30.11.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338 af 23.12.2003, s. 1).

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2014:2303.

- (11) Med undtagelse af Østrig og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret Panamas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Panama har accepteret Bulgariens, Cyperns, Estlands, Letlands, Litauens, Maltas og Sloveniens tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i Panama blevet konkluderet, at Østrig og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere Panamas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (12) Uruguay deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 18. november 1999. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for Uruguay den 1. februar 2000.
- (13) Med undtagelse af Østrig og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret Uruguays tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Uruguay har accepteret Bulgariens, Estlands, Letlands og Litauens tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i Uruguay blevet konkluderet, at Østrig og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere Uruguays tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (14) Colombia deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 13. december 1995. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for Colombia den 1. marts 1996.
- (15) Med undtagelse af Østrig og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret Colombias tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Colombia har accepteret Bulgariens, Estlands, Letlands, Litauens og Maltas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i Colombia blevet konkluderet, at Østrig og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere Colombias tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (16) El Salvador deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 5. februar 2001. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for El Salvador den 1. maj 2001.
- (17) Med undtagelse af Østrig og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. El Salvador har accepteret Bulgariens, Estlands, Letlands og Litauens tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i El Salvador blevet konkluderet, at Østrig og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (18) Østrig og Rumænien bør derfor bemyndiges til i Unionens interesse at deponere deres erklæringer om accept af Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 i overensstemmelse med betingelserne i denne afgørelse. De øvrige EU-medlemsstater, som allerede har accepteret Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980, bør ikke deponere nye erklæringer om accept, da de eksisterende erklæringer bevarer deres gyldighed i henhold til folkeretten.
- (19) Det Forenede Kongerige og Irland er bundet af Bruxelles IIa-forordningen og deltager i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse.
- (20) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Østrig og Rumænien bemyndiges hermed til i Unionens interesse at acceptere Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
2. Østrig og Rumænien skal senest den 19. december 2018 i Unionens interesse deponere en erklæring om accept af Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 med følgende ordlyd:

»[Fulde navn på MEDLEMSSTATEN] erklærer at acceptere Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser i overensstemmelse med Rådets afgørelse (EU) 2017/2464.«

3. Østrig og Rumænien underretter Rådet og Kommissionen om deres deponeringer af erklæringerne om accept af Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 og meddeler Kommissionen erklæringernes ordlyd senest to måneder efter deponeringen.

Artikel 2

De medlemsstater, der har deponeret deres erklæringer om accept af Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 inden datoen for vedtagelse af denne afgørelse, fremsætter ikke nye erklæringer.

Artikel 3

Denne afgørelse får virkning på dagen for meddelelsen.

Artikel 4

Denne afgørelse er rettet til Østrig og Rumænien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 2017.

På Rådets vegne

K. SIMSON

Formand

RETSAKTER VEDTAGET AF ORGANER OPRETTET VED INTERNATIONALE AFTALER

**AFGØRELSE Nr. 1/2017 TRUFFET AF LUFTFARTSUDVALGET EU/SCHWEIZ DER ER OPRETTET
I HENHOLD TIL AFTALEN MELLEM DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB OG DET SCHWEIZISKE
FORBUND OM LUFTFART**

af 29. november 2017

**om erstatning af bilaget til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund
om luftfart [2017/2465]**

LUFTFARTSUDVALGET EU/SCHWEIZ HAR —

under henvisning til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart, i det følgende
benævnt »aftalen«, særlig artikel 23, stk. 4 —

BESTEMT FØLGENDE:

Eneste artikel

Aftalens bilag erstattes fra den 1. februar 2018 af bilaget til nærværende afgørelse.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. november 2017.

På Det Blandede Udvalgs vegne

Filip CORNELIS

Leder af den Europæiske Unions delegation

Christian HEGNER

Leder af den schweiziske delegation

BILAG

For denne aftales vedkommende gælder følgende:

- I kraft af Lissabontraktaten, som trådte i kraft den 1. december 2009, erstattes og efterfølges Det Europæiske Fællesskab af Den Europæiske Union.
- Når der i retsakterne i dette bilag henvises Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater, som erstattes af Den Europæiske Unions medlemsstater, eller betingelserne for en forbindelse med dem, gælder henvisningerne i forbindelse med aftalen også for Schweiz eller for betingelserne for en forbindelse med Schweiz.
- Henvisningerne til Rådets forordning (EØF) nr. 2407/92 og (EØF) nr. 2408/92 i artikel 4, 15, 18, 27 og 35 i aftalen forstås som henvisninger til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1008/2008.
- Hvis ikke andet gælder efter denne aftales artikel 15, omfatter udtrykket »EF-luftfartsselskab«, når det anvendes i nedenstående EF-direktiver og -forordninger, også luftfartsselskaber, der er driftsgodkendt og har deres vigtigste forretningsområde og eventuelle hovedkontor i Schweiz, jf. forordning (EF) nr. 1008/2008. Enhver henvisning til forordning (EØF) nr. 2407/92 forstås som en henvisning til forordning (EF) nr. 1008/2008.
- Enhver henvisning i følgende tekster til traktatens artikel 81 og 82 eller til artikel 101 og 102 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde forstås som en henvisning til denne aftales artikel 8 og 9.

1. Luftfartsliberalisering og andre regler for civil luftfart

Nr. 1008/2008

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 24. september 2008 om fælles regler for driften af lufttrafiktjenester i Fællesskabet.

2000/79

Rådets direktiv af 27. november 2000 om iværksættelse af den europæiske aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for mobile arbejdstagere i civil luftfart, som er indgået af Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA), European Transport Workers' Federation (ETF), European Cockpit Association (ECA), Den Europæiske Organisation for Regionale Luftfartsselskaber (ERA) og Den Internationale Charterflysammenslutning (IACA).

93/104

Rådets direktiv af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, som ændret ved:

- direktiv 2000/34/EF.

Nr. 437/2003

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 27. februar 2003 om indberetning af statistiske oplysninger om passager-, fragt- og postflyvning.

Nr. 1358/2003

Kommissionens forordning af 31. juli 2003 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 437/2003 om indberetning af statistiske oplysninger om passager-, fragt- og postflyvning og om ændring af bilag I og II hertil, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EF) nr. 158/2007.

Nr. 785/2004

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 21. april 2004 om forsikringskrav til luftfartsselskaber og luftfartøjsoperatører, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EU) nr. 285/2010.

Nr. 95/93

Rådets forordning af 18. januar 1993 om fælles regler for tildeling af ankomst- og afgangstidspunkter i Fællesskabets lufthavne (artikel 1-12), som ændret ved:

— Forordning (EF) nr. 793/2004.

2009/12

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 11. marts 2009 om lufthavnsafgifter.

96/67

Rådets direktiv af 15. oktober 1996 om adgang til ground handling-markedet i Fællesskabets lufthavne

(Artikel 1-9, 11-23 og 25).

Nr. 80/2009

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 14. januar 2009 om en adfærdskodeks for edb-reservationssystemer og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2299/89.

2. Konkurrenceregler

Nr. 1/2003

Rådets forordning af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (artikel 1-13, 15-45).

(I det omfang denne forordning er relevant for anvendelsen af denne aftale. Indsættelsen af denne forordning berører ikke opgavefordelingen i henhold til denne aftale).

Nr. 773/2004

Kommissionens forordning af 7. april 2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til EF-traktatens artikel 81 og 82, som ændret ved:

— Kommissionens forordning (EF) nr. 1792/2006

— Kommissionens forordning (EF) nr. 622/2008.

Nr. 139/2004

Rådets forordning af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«)

(Artikel 1-18, artikel 19, stk. 1 og 2, og artikel 20-23).

For så vidt angår fusionsforordningens artikel 4, stk. 5, gælder følgende mellem Det Europæiske Fællesskab og Schweiz:

- 1) Hvad angår fusioner som defineret i artikel 3 i forordning (EF) nr. 139/2004, som ikke har fællesskabsdimension som defineret i samme forordnings artikel 1, og som vil kunne efterprøves i henhold til den nationale konkurrencelovgivning i mindst tre medlemsstater og Det Schweiziske Forbund, kan personer eller virksomheder som omhandlet i samme forordnings artikel 4, stk. 2, før anmeldelsen til de kompetente myndigheder ved en begrundet erklæring meddele Europa-Kommissionen, at fusionen bør behandles af Kommissionen.
- 2) Europa-Kommissionen videresender omgående alle erklæringer fremsat i henhold til artikel 4, stk. 5, i forordning (EF) nr. 139/2004 og ovenstående afsnit til Det Schweiziske Forbund.
- 3) Har Det Schweiziske Forbund tilkendegivet, at det ikke indvilger i anmodningen om at henvise sagen, forbliver kompetencen hos den kompetente schweiziske konkurrencemyndighed, og sagen henvises ikke fra Det Schweiziske Forbund i henhold til dette afsnit.

Hvad angår de i fusionsforordningens artikel 4, stk. 4 og 5, artikel 9, stk. 2 og 6, og artikel 22, stk. 2, nævnte tidsfrister, gælder følgende:

- 1) Europa-Kommissionen fremsender omgående alle relevante dokumenter i henhold til artikel 4, stk. 4 og 5, artikel 9, stk. 2 og 6, og artikel 22, stk. 2, til den kompetente schweiziske konkurrencemyndighed.
- 2) De tidsfrister, der er anført i artikel 4, stk. 4 og 5, artikel 9, stk. 2 og 6, og artikel 22, stk. 2, i forordning (EF) nr. 139/2004, begynder for Det Schweiziske Forbunds vedkommende at løbe, når den kompetente schweiziske konkurrencemyndighed modtager de relevante dokumenter.

Nr. 802/2004

Kommissionens forordning af 7. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (artikel 1-24), som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EF) nr. 1792/2006
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1033/2008
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1269/2013.

2006/111

Kommissionens direktiv af 16. november 2006 om gennemskeligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder og om den finansielle gennemskelighed i bestemte virksomheder.

Nr. 487/2009

Rådets forordning af 25. maj 2009 om anvendelse af traktatens artikel 81, stk. 3, på visse kategorier af aftaler og samordnet praksis inden for luftfartssektoren.

3. Flyvesikkerhed (safety)

Nr. 216/2008

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 20. februar 2008 om fælles regler for civil luftfart og om oprettelse af et europæisk luftfartssikkerhedsagentur, og om ophævelse af Rådets direktiv 91/670/EØF, forordning (EF) nr. 1592/2002 og direktiv 2004/36/EF, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EF) nr. 690/2009
- forordning (EF) nr. 1108/2009
- Kommissionens forordning (EU) nr. 6/2013
- Kommissionens forordning (EU) 2016/4.

Luftfartssikkerhedsagenturet (EASA) har også i Schweiz de beføjelser, som forordningens bestemmelser tillægger det.

Kommissionen kan også i Schweiz udøve de beføjelser med henblik på afgørelser, som den er tillagt i henhold til artikel 11, stk. 2, artikel 14, stk. 5 og 7, artikel 24, stk. 5, artikel 25, stk. 1, artikel 38, stk. 3, nr. i), artikel 39, stk. 1, artikel 40, stk. 3, artikel 41, stk. 3 og 5, artikel 42, stk. 4, artikel 54, stk. 1 og artikel 61, stk. 3.

Uanset den horisontale tilpasning, der er fastsat bestemmelser om i andet led i bilaget til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart, er Schweiz ikke omfattet af henvisningerne til »medlemsstater« i forordningens artikel 65 eller i de bestemmelser i afgørelse 1999/468/EF, som der henvises til i nævnte bestemmelse.

Intet i denne forordning må fortolkes på en sådan måde, at EASA bemyndiges til at handle på Schweiz' vegne i forbindelse med internationale aftaler, medmindre der er tale om at yde bistand i forbindelse med overholdelsen af dets forpligtelser i henhold til sådanne aftaler.

Forordningens bestemmelser gælder i forbindelse med denne aftale med følgende tilpasninger:

a) I artikel 12 foretages følgende ændringer:

- i) I stk. 1 indsættes ordene »eller Schweiz« efter ordet »Fællesskabet«.
- ii) I stk. 2, litra a), indsættes ordene »eller Schweiz« efter ordet »Fællesskabet«.
- iii) Stk. 2, litra b) og c), udgår.
- iv) Følgende stykke tilføjes:

»3. Når Fællesskabet forhandler med et tredjeland for at indgå en aftale, som fastsætter, at en medlemsstat eller EASA må udstede certifikater på grundlag af certifikater udstedt af det pågældende tredjlands luftfartsmyndigheder, bestræber det sig på at opnå et tilbud om en lignende aftale for Schweiz med det pågældende tredjeland. Schweiz bestræber sig på sin side på at indgå aftaler med tredjelande, som svarer til Fællesskabets aftaler med disse.«

b) I artikel 29 tilføjes følgende stykke:

»4. Uanset artikel 12, stk. 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne kan schweiziske statsborgere, som råder over alle deres borgerrettigheder, blive ansat på kontrakt af agenturets administrerende direktør.«

c) I artikel 30 tilføjes følgende stykke:

»Schweiz anvender protokollen vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, jf. bilag A til nærværende bilag, på agenturet i overensstemmelse med tillægget til bilag A.«

d) I artikel 37 tilføjes følgende stykke:

»Schweiz deltager fuldt ud i bestyrelsen og har i denne de samme rettigheder og forpligtelser som EU-medlemsstaterne med undtagelse af stemmeret.«

e) I artikel 59 tilføjes følgende stykke:

»12. Schweiz medvirker til at yde det finansielle bidrag, der er omhandlet i stk. 1, litra b), efter følgende formel:

$$S (0,2/100) + S [1 - (a + b) 0,2/100] c/C$$

hvor:

S = den del af agenturets budget, som ikke dækkes af de gebyrer og betalinger, der er omhandlet i stk. 1, litra c) og d)

a = antallet af associerede stater

b = antallet af EU-medlemsstater

c = Schweiz' bidrag til ICAO's budget

C = EU-medlemsstaternes og de associerede staters samlede bidrag til ICAO's budget.«

f) I artikel 61 tilføjes følgende stykke:

»Bestemmelserne om Fællesskabets finanskontrol i Schweiz af deltagerne i agenturets aktiviteter findes i bilag B til nærværende bilag.«

g) Bilag II til forordningen udvides til at omfatte følgende luftfartøjer som produkter, der er omfattet af artikel 2, stk. 3, litra a), nr. ii), i Kommissionens forordning (EF) nr. 1702/2003 af 24. september 2003 om gennemførelsesbestemmelser for luftdygtigheds- og miljøcertificering af luftfartøjer og hermed forbundet materiel, dele og apparatur og for certificering af konstruktions- og produktionsorganisationer ⁽¹⁾:

A/c - [HB-IMY, HB-IWY] — type Gulfstream G-IV

A/c - [HB-IMJ, HB-IVZ, HB-JES] — type Gulfstream G-V

A/c - [HB-ZCW, HB-ZDF] — type MD900.

⁽¹⁾ EUT L 243 af 27.9.2003, s. 6.

Nr. 1178/2011

Kommissionens forordning af 3. november 2011 om fastsættelse af tekniske krav og administrative procedurer for flyvebesætninger i civil luftfart i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EU) nr. 290/2012
- Kommissionens forordning (EU) nr. 70/2014
- Kommissionens forordning (EU) nr. 245/2014
- Kommissionens forordning (EU) 2015/445
- Kommissionens forordning (EU) 2016/539.

Nr. 3922/91

Rådets forordning af 16. december 1991 om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart (artikel 1-3, artikel 4, stk. 2, artikel 5-11 og artikel 13), som ændret senest ved:

- forordning (EF) nr. 1899/2006
- forordning (EF) nr. 1900/2006
- Kommissionens forordning (EF) nr. 8/2008
- Kommissionens forordning (EF) nr. 859/2008.

Nr. 996/2010

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 20. oktober 2010 om undersøgelse og forebyggelse af havarier og hændelser inden for civil luftfart og om ophævelse af direktiv 94/56/EF, som ændret ved:

- forordning (EU) nr. 376/2014.

Nr. 104/2004

Kommissionens forordning af 22. januar 2004 om fastsættelse af regler for organisation og sammensætning af klagenævnet for Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur.

Nr. 2111/2005

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 14. december 2005 om opstilling af en fællesskabsliste over luftfarts-selskaber med driftsforbud i Fællesskabet og oplysning til passagerer om det transporterende luftfartsselskabs identitet, samt ophævelse af artikel 9 i direktiv 2004/36/EF.

Nr. 473/2006

Kommissionens forordning af 22. marts 2006 om gennemførelsesbestemmelser til den fællesskabsliste over luftfarts-selskaber med driftsforbud i Fællesskabet, der er omhandlet i kapitel II i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2111/2005.

Nr. 474/2006

Kommissionens forordning af 22. marts 2006 om opstilling af fællesskabslisten over luftfartsselskaber med driftsforbud i Fællesskabet i henhold til kapitel II i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2111/2005, som ændret senest ved:

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/830.

Nr. 1332/2011

Kommissionens forordning af 16. december 2011 om fastlæggelse af fælles krav til udnyttelse af luftrummet og operationelle procedurer til forebyggelse af kollisioner i luften, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EU) 2016/583.

Nr. 646/2012

Kommissionens gennemførelsesforordning af 16. juli 2012 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende bøder og tvangsbøder i henhold til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008.

Nr. 748/2012

Kommissionens forordning af 3. august 2012 om gennemførelsesbestemmelser for luftdygtigheds- og miljøcertificering af luftfartøjer og hermed forbundet materiel, dele og apparatur og for certificering af konstruktions- og produktionsorganisationer, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EU) nr. 7/2013
- Kommissionens forordning (EU) nr. 69/2014
- Kommissionens forordning (EU) 2015/1039
- Kommissionens forordning (EU) 2016/5.

Nr. 965/2012

Kommissionens forordning af 5. oktober 2012 om fastsættelse af tekniske krav og administrative procedurer for flyveoperationer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EU) nr. 800/2013
- Kommissionens forordning (EU) nr. 71/2014
- Kommissionens forordning (EU) nr. 83/2014
- Kommissionens forordning (EU) nr. 379/2014
- Kommissionens forordning (EU) 2015/140
- Kommissionens forordning (EU) 2015/1329
- Kommissionens forordning (EU) 2015/640
- Kommissionens forordning (EU) 2015/2338
- Kommissionens forordning (EU) 2016/1199
- Kommissionens forordning (EU) 2017/363.

2012/780

Kommissionens afgørelse af 5. december 2012 om adgangsrettigheder til det centrale europæiske register over sikkerhedsanbefalinger i henhold til artikel 18, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 996/2010 om undersøgelse og forebyggelse af havarier og hændelser inden for civil luftfart og om ophævelse af direktiv 94/56/EF.

Nr. 628/2013

Kommissionens gennemførelsesforordning af 28. juni 2013 om Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagenturs arbejdsmetoder ved standardinspektioner og overvågning af anvendelsen af bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008, og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 736/2006.

Nr. 139/2014

Kommissionens forordning af 12. februar 2014 om fastsættelse af krav og administrative procedurer for flyvepladser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EF) nr. 2017/161.

Nr. 319/2014

Kommissionens forordning af 27. marts 2014 om Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagenturs vederlag og om ophævelse af forordning (EF) nr. 593/2007.

Nr. 376/2014

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 3. april 2014 om indberetning og analyse af samt opfølgning på begivenheder inden for civil luftfart, ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 996/2010 og ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/42/EF, Kommissionens forordning (EF) nr. 1321/2007 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1330/2007.

Nr. 452/2014

Kommissionens forordning af 29. april 2014 om fastsættelse af tekniske krav og administrative procedurer for tredjelandsoperatørers flyveoperationer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008, som ændret ved:

— Kommissionens forordning (EU) 2016/1158.

Nr. 1321/2014

Kommissionens forordning af 26. november 2014 om vedvarende luftdygtighed af luftfartøjer og luftfartøjsmateriel, -dele og -apparatur og om godkendelse af organisationer og personale, der deltager i disse opgaver, senest ændret ved:

— Kommissionens forordning (EU) 2015/1088

— Kommissionens forordning (EU) 2015/1536

— Kommissionens forordning (EU) 2017/334.

2015/340

Kommissionens forordning af 20. februar 2015 om fastsættelse af tekniske krav og administrative procedurer for flyveledercertifikater i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008 og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 923/2012 og om ophævelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 805/2011.

2015/640

Kommissionens forordning af 23. april 2015 om supplerende luftdygtighedsspecifikationer for en given type operationer og om ændring af forordning (EU) nr. 965/2012.

2015/1018

Kommissionens gennemførelsesforordning af 29. juni 2015 om opstilling af en liste, der klassificerer begivenheder inden for civil luftfart, som skal indberettes i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 376/2014.

2016/2357

Kommissionens afgørelse af 19. december 2016 om manglende effektiv overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008 og dens gennemførelsesbestemmelser for så vidt angår certifikater udstedt af Hellenic Aviation Training Academy (HATA) og del-66-licenser udstedt på grundlag heraf.

4. Luftfartssikkerhed (security)

Nr. 300/2008

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 11. marts 2008 om fælles bestemmelser om sikkerhed (security) inden for civil luftfart og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2320/2002.

Nr. 272/2009

Kommissionens forordning af 2. april 2009 om supplerung af de fælles grundlæggende normer for civil luftfarts-sikkerhed som fastlagt i bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 300/2008, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EU) nr. 297/2010
- Kommissionens forordning (EU) nr. 720/2011
- Kommissionens forordning (EU) nr. 1141/2011
- Kommissionens forordning (EU) nr. 245/2013.

Nr. 1254/2009

Kommissionens forordning af 18. december 2009 om fastlæggelse af kriterier for medlemsstaternes fravigelse af de fælles grundlæggende normer for den civile luftfarts sikkerhed og vedtagelse af alternative sikkerhedsforanstaltninger, som ændret ved:

Kommissionens forordning (EU) 2016/2096.

Nr. 18/2010

Kommissionens forordning af 8. januar 2010 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 300/2008 med hensyn til specifikationer for nationale kvalitetskontrolprogrammer vedrørende sikkerhed inden for civil luftfart.

Nr. 72/2010

Kommissionens forordning af 26. januar 2010 om fastlæggelse af procedurer for gennemførelse af Kommissionens inspektioner på luftfartssikkerhedsområdet, som ændret ved:

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/472.

2015/1998

Kommissionens gennemførelsesforordning af 5. november 2015 om detaljerede foranstaltninger til gennemførelse af grundlæggende fælles normer for luftfartssikkerhed, som ændret ved:

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2426
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/815.

K(2015) 8005

Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 16. november 2015 om detaljerede foranstaltninger til gennemførelse af de fælles grundlæggende normer for luftfartssikkerhed, der indeholder oplysninger som omhandlet i artikel 18, litra a), i forordning (EF) nr. 300/2008, som ændret ved:

- Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2017) 3030.

5. Lufttrafikstyring

Nr. 549/2004

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 10. marts 2004 om rammerne for oprettelse af et fælles europæisk lufrum (»rammeforordningen«), som ændret ved:

- Forordning (EF) nr. 1070/2009.

Kommissionen kan i Schweiz udøve de beføjelser, som den har fået tillagt ved artikel 6, 8, 10, 11 og 12.

I artikel 10 foretages følgende ændringer:

I stk. 2 ændres »på fællesskabsplan« til »på fællesskabsplan, hvori Schweiz deltager«.

Uanset den horisontale tilpasning, der henvises til i andet led i bilaget til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart, gælder henvisningerne til »medlemsstaterne« i artikel 5 i forordning (EF) nr. 549/2004 eller i de bestemmelser i afgørelse 1999/468/EF, som der henvises til i nævnte bestemmelse, ikke for Schweiz.

Nr. 550/2004

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 10. marts 2004 om udøvelse af luftfartstjenester i det fælles europæiske luftrum (»luftfartstjenesteforordningen«), som ændret ved:

— Forordning (EF) nr. 1070/2009.

Kommissionen kan i henseende til Schweiz udøve de beføjelser, som den har fået tillagt ved artikel 9a, 9b, 15, 15a, 16 og 17.

Forordningens bestemmelser ændres med henblik på denne aftale således:

a) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

I stk. 2 indsættes ordene »og Schweiz« efter ordet »Fællesskabet«.

b) I artikel 7 foretages følgende ændringer:

I stk. 1 og stk. 6 indsættes ordene »og Schweiz« efter ordet »Fællesskabet«.

c) I artikel 8 foretages følgende ændringer:

I stk. 1 indsættes ordene »og Schweiz« efter ordet »Fællesskabet«.

d) I artikel 10 foretages følgende ændringer:

I stk. 1 indsættes ordene »og Schweiz« efter ordet »Fællesskabet«.

e) Artikel 16, stk. 3, affattes således:

»3. Kommissionen retter denne afgørelse til medlemsstaterne og underretter tjenesteudøveren herom, for så vidt denne er retligt berørt.«

Nr. 551/2004

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 10. marts 2004 om organisation og udnyttelse af det fælles europæiske luftrum (»luftrumsforordningen«), som ændret ved:

— Forordning (EF) nr. 1070/2009.

Kommissionen kan også i Schweiz udøve de beføjelser, som den har fået tillagt ved artikel 3a, 6 og 10.

Nr. 552/2004

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 10. marts 2004 om interoperabilitet i det europæiske lufttrafikstyringsnet (»interoperabilitetsforordningen«), som ændret ved:

— Forordning (EF) nr. 1070/2009.

Kommissionen kan også i Schweiz udøve de beføjelser, som den har fået tillagt ved artikel 4 og 7 samt artikel 10, stk. 3.

Forordningens bestemmelser ændres med henblik på denne aftale således:

a) I artikel 5 foretages følgende ændringer:

I stk. 2 indsættes ordene »eller Schweiz« efter ordet »Fællesskabet«.

b) I artikel 7 foretages følgende ændringer:

I stk. 4 indsættes ordene »eller Schweiz« efter ordet »Fællesskabet«.

c) I bilag III foretages følgende ændring:

I afsnit 3, andet og sidste led, indsættes ordene »eller Schweiz« efter ordet »Fællesskabet«.

Nr. 2150/2005

Kommissionens forordning af 23. december 2005 om fastsættelse af fælles regler for fleksibel udnyttelse af luftrummet.

Nr. 1033/2006

Kommissionens forordning af 4. juli 2006 om procedurekravene for flyveplaner i fasen før flyvning i det fælles europæiske luftrum, som ændret ved:

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 923/2012
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 428/2013
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/2120.

Nr. 1032/2006

Kommissionens forordning af 6. juli 2006 om krav til automatiske systemer til udveksling af flyvedata med henblik på anmeldelse, koordination og overdragelse af flyvninger mellem flyvekontrolenheder, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EF) nr. 30/2009.

Nr. 219/2007

Rådets forordning af 27. februar 2007 om oprettelse af et fællesforetagende til udvikling af en ny generation af det europæiske lufttrafikstyringssystem (SESAR), som ændret ved:

- Rådets forordning (EF) nr. 1361/2008
- Rådets forordning (EU) nr. 721/2014.

Nr. 633/2007

Kommissionens forordning af 7. juni 2007 om krav til anvendelse af en flyvedataoverførselsprotokol med henblik på anmeldelse, samordning og overdragelse af flyvninger mellem flyvekontrolenheder, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EU) nr. 283/2011.

2017/373 ⁽¹⁾

- Kommissionens gennemførelsesforordning af 1. marts 2017 om fastsættelse af fælles krav til udøvere af lufttrafikstyrings- og luftfartstjenester og andre lufttrafikstyringsnetfunktioner og tilsynet med disse udøvere, om ophævelse af forordning (EF) nr. 482/2008, gennemførelsesforordning (EU) nr. 1034/2011 og (EU) nr. 1035/2011 samt forordning (EU) 2016/1377 og om ændring af forordning (EU) nr. 677/2011.

Nr. 29/2009

Kommissionens forordning af 16. januar 2009 om fastlæggelse af krav til datalink-tjenester i det fælles europæiske luftrum, som ændret ved:

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/310.

Forordningens bestemmelser gælder i forbindelse med denne aftale med følgende tilpasning:

»Schweiz UIR« tilføjes i del A i bilag I.

⁽¹⁾ Forordning (EU) 2017/373 anvendes først fra januar 2020. Artikel 9, stk. 2, finder dog anvendelse fra den dato, hvor forordning (EU) 2017/373 træder i kraft. For agenturets vedkommende finder artikel 4, stk. 1, 2, 5, 6 og 8, og artikel 5 også anvendelse fra den dato, hvor forordningen træder i kraft. For datatjenesteudbyderes vedkommende finder artikel 6 under alle omstændigheder anvendelse fra den 1. januar 2019 og — når en sådan udbyder ansøger om og får tildelt et certifikat i henhold til artikel 6 — fra den dato, hvor forordning (EU) 2017/373 træder i kraft. I mellemtiden finder de relevante artikler i forordning (EF) nr. 482/2008 fortsat anvendelse.

Nr. 262/2009

Kommissionens forordning af 30. marts 2009 om fastsættelse af krav for den koordinerede tildeling og brug af Mode S-interrogator-koder i det fælles europæiske luftrum, som ændret ved:

Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/2345.

Nr. 73/2010

Kommissionens forordning af 26. januar 2010 om fastlæggelse af krav til luftfartsdatas og luftfartsinformations kvalitet i det fælles europæiske luftrum, som ændret ved:

— Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1029/2014.

Nr. 255/2010

Kommissionens forordning af 25. marts 2010 om fastlæggelse af fælles regler for lufttrafikregulering (ATFM) som ændret ved:

— Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 923/2012

— Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1006.

C(2010) 5134

Kommissionens afgørelse af 29. juli 2010 om udpegning af et præstationsvurderingsorgan for det fælles europæiske luftrum.

Nr. 176/2011

Kommissionens forordning af 24. februar 2011 om oplysninger, som skal forelægges forud for oprettelse eller ændring af en funktionel luftrumsblok.

Nr. 677/2011

Kommissionens forordning af 7. juli 2011 om detaljerede bestemmelser for gennemførelsen af netfunktioner for lufttrafikstyring (ATM) og om ændring af forordning (EU) nr. 691/2010, som ændret ved:

— Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 970/2014

— Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/373.

2011/4130

Kommissionens afgørelse af 7. juli 2011 om udnævnelse af en netforvalter for lufttrafikstyringsnetfunktionerne i det fælles europæiske luftrum.

Nr. 1034/2011

Kommissionens gennemførelsesforordning af 17. oktober 2011 om tilsyn med sikkerheden i forbindelse med lufttrafikstyring og luftfartstjenester og om ændring af forordning (EU) nr. 691/2010.

Nr. 1035/2011

Kommissionens gennemførelsesforordning af 17. oktober 2011 om fastsættelse af fælles krav til udøvelse af luftfartstjenester og om ændring af forordning (EF) nr. 482/2008 og (EU) nr. 691/2010, som ændret ved:

— Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 923/2012

— Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 448/2014.

Nr. 1206/2011

Kommissionens gennemførelsesforordning af 22. november 2011 om fastlæggelse af krav til luftfartøjsidentifikation med henblik på overvågning af det fælles europæiske luftrum.

Forordningens bestemmelser gælder i forbindelse med denne aftale med følgende tilpasning:

»Schweiz UIR« tilføjes i bilag I.

Nr. 1207/2011

Kommissionens gennemførelsesforordning af 22. november 2011 om fastlæggelse af krav til overvågningens præstationer og interoperabilitet i det fælles europæiske luftrum, som ændret ved:

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1028/2014
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/386.

Nr. 923/2012

Kommissionens gennemførelsesforordning af 26. september 2012 om fælles regler for luftrummet og operationelle bestemmelser vedrørende luftfartstjenester og -procedurer og om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 1035/2011 og forordning (EF) nr. 1265/2007, (EF) nr. 1794/2006, (EF) nr. 730/2006, (EF) nr. 1033/2006 og (EU) nr. 255/2010, som ændret ved:

- Kommissionens forordning (EU) 2015/340
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1185.

Nr. 1079/2012

Kommissionens gennemførelsesforordning af 16. november 2012 om krav til talekanaladskillelse for det fælles europæiske luftrum, som ændret ved:

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 657/2013
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/2345.

Nr. 390/2013

Kommissionens gennemførelsesforordning af 3. maj 2013 om oprettelse af en præstationsordning for luftfartstjenester og netfunktioner.

Nr. 391/2013

Kommissionens gennemførelsesforordning af 3. maj 2013 om en fælles afgiftsordning for luftfartstjenester.

Nr. 409/2013

Kommissionens gennemførelsesforordning af 3. maj 2013 om definition af fælles projekter, etablering af en ledelsesordning og afdækning af incitament til støtte for gennemførelsen af den europæiske masterplan for lufttrafikstyringen.

Nr. 2014/132

Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 11. marts 2014 om fastsættelse af EU-dækkende præstationsmål for lufttrafikstyringsnet og varslingsstærkelværdier for den anden referenceperiode 2015-2019.

Nr. 716/2014

Kommissionens gennemførelsesforordning af 27. juni 2014 om oprettelse af Pilot Common Project til støtte for gennemførelsen af den europæiske masterplan for lufttrafikstyringen.

2015/2224

Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 27. november 2015 om udnævnelse af formanden, medlemmerne og deres suppleanter i netadministrationsorganet for netfunktioner for lufttrafikstyring for den anden referenceperiode (2015-2019).

2016/1373

Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 11. august 2016 om godkendelse af netpræstationsplanen for den anden referenceperiode for det fælles europæiske luftrums præstationsordning (2015-2019).

6. Miljø og støj

2002/30

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 26. marts 2002 om bestemmelser og procedurer med henblik på indførelse af støjrelaterede driftsrestriktioner i Fællesskabets lufthavne (artikel 1-12 og 14-18).

(De ændringer af bilag I, der hidrører fra kapitel 8 (Transportpolitik), afsnit G (Lufttransport), punkt 2, i bilag II til akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, er gældende).

Nr. 89/629

Rådets direktiv af 4. december 1989 om begrænsning af støjemissionen fra civile subsoniske jetfly

(Artikel 1-8).

2006/93

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 12. december 2006 om regulering af operationen af flyvemaskiner, der henhører under bind 1, del II, kapitel 3, i bilag 16 til konventionen angående international civil luftfart, anden udgave (1988).

7. Forbrugerbeskyttelse

Nr. 90/314

Rådets direktiv af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure

(Artikel 1-10).

93/13

Rådets direktiv af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler.

(Artikel 1-11).

Nr. 2027/97

Rådets forordning af 9. oktober 1997 om luftfartsselskabers erstatningsansvar i tilfælde af ulykker (artikel 1-8), som ændret ved:

— Forordning (EF) nr. 889/2002.

Nr. 261/2004

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91.

(Artikel 1-18).

Nr. 1107/2006

Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 5. juli 2006 om handicappede og bevægelseshæmmede personers rettigheder, når de rejser med fly.

8. Diverse

Nr. 2003/96

Rådets direktiv af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet.

(Artikel 14, stk. 1, litra b), og artikel 14, stk. 2).

9. Bilag

A: Protokol vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter

B: Bestemmelser om Den Europæiske Unions finanskontrol af schweiziske deltagere i EASA's aktiviteter.

BILAG A

PROTOKOL VEDRØRENDE DEN EUROPÆISKE UNIONS PRIVILEGIER OG IMMUNITETER

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Den Europæiske Union og Euratom i henhold til artikel 343 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 191 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratom) på medlemsstaternes områder nyder de for opfyldelsen af deres opgaver nødvendige privilegier og immuniteter,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab:

KAPITEL I

DEN EUROPÆISKE UNIONS EJENDOM, PENGEMIDLER, AKTIVER OG FORRETNINGER*Artikel 1*

Unionens lokaler og bygninger er ukrænkelige. De er fritaget for ransagning, rekvisition, beslaglæggelse og ekspropriation. Unionens ejendom og aktiver kan ikke uden bemyndigelse fra Domstolen gøres til genstand for tvangsforanstaltninger, hvad enten disse er af administrativ eller juridisk art.

Artikel 2

Unionens arkiver er ukrænkelige.

Artikel 3

Unionen, dens aktiver, indtægter og øvrige ejendom er fritaget for alle direkte skatter.

Medlemsstaternes regeringer træffer i det omfang, det er muligt, egnede foranstaltninger med henblik på eftergivelse eller tilbagebetaling af indirekte skatter og afgifter, der indgår i prisen for fast ejendom eller løsøre, når Unionen til tjenestebrug foretager større indkøb, hvis pris omfatter skatter og afgifter af denne art. Anvendelsen af disse bestemmelser må dog ikke fordreje konkurrencevilkårene inden for Unionen.

Der indrømmes ingen fritagelse for skatter, afgifter og gebyrer, som blot udgør betaling for almenyttige offentlige ydelser.

Artikel 4

Unionen er fritaget for al told, såvel som for forbud og restriktioner vedrørende import og eksport af genstande, der er bestemt til tjenestebrug; de således importerede genstande må ikke afhændes i det land, som de er blevet importeret til — hverken mod eller uden vederlag — medmindre det sker på betingelser, som godkendes af det pågældende lands regering.

Unionen er endvidere fritaget for al told samt for forbud og restriktioner vedrørende import og eksport af dens publikationer.

KAPITEL II

MEDDELELSER OG PASSÉRSEDLER*Artikel 5*

Unionens institutioner skal med hensyn til deres tjenstlige meddelelser og forsendelse af alle deres dokumenter på enhver medlemsstats område tilstås samme behandling, som den pågældende stat tilstår diplomatiske repræsentationer.

Unionens institutioners tjenstlige korrespondance og andre tjenstlige meddelelser må ikke være genstand for censur.

Artikel 6

Formændene for Unionens institutioner kan for disse institutioners medlemmer og ansatte udstede passérsedler, hvis form bestemmes af Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, og som skal anerkendes af medlemsstaternes myndigheder som gyldig rejselegitimation. Disse passérsedler udstedes til tjenestemænd og øvrige ansatte i henhold til de betingelser, der er fastsat i vedtægten for tjenestemænd og i ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte i Unionen.

Kommissionen kan indgå aftaler om anerkendelse af disse passérsedler som gyldig rejselegitimation på tredjelandets område.

KAPITEL III

MEDLEMMER AF EUROPA-PARLAMENTET*Artikel 7*

Europa-Parlamentets medlemmer er hverken administrativt eller på anden måde undergivet nogen begrænsning i deres bevægelsesfrihed på vej til eller fra Europa-Parlamentets mødested.

Med hensyn til toldforhold og valutakontrol tilstås Europa-Parlamentets medlemmer:

- a) af deres egen regering samme lettelser, som tilstås højere tjenestemænd, der rejser sig til udlandet i midlertidigt officielt hverv
- b) af de øvrige medlemsstats regerings samme lettelser, som tilstås repræsentanter fra fremmede regeringer i midlertidigt officielt hverv.

Artikel 8

Europa-Parlamentets medlemmer kan hverken eftersøges, tilbageholdes eller retsforfølges på grund af meningstilkendigelser eller stemmeafgivelser under udøvelsen af deres hverv.

Artikel 9

Under Europa-Parlamentets mødeperioder nyder medlemmerne:

- a) på deres eget lands område de immuniteter, der tilstås medlemmerne af deres lands lovgivende forsamling
- b) på en anden medlemsstats område fritagelse for enhver form for tilbageholdelse og retsforfølgelse.

De er ligeledes dækket af immuniteten på vej til eller fra Europa-Parlamentets mødested.

Immuniteten kan ikke påberåbes af et medlem, som gribes på fersk gerning, og kan ikke hindre Europa-Parlamentets ret til at ophæve et af dets medlemmers immunitet.

KAPITEL IV

REPRÆSENTANTER FOR MEDLEMSSTATERNE, SOM DELTAGER I ARBEJDET I DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER*Artikel 10*

Repræsentanterne for medlemsstaterne, som deltager i arbejdet i Unionens institutioner, såvel som deres rådgivere og tekniske eksperter, nyder under udøvelsen af deres hverv og under rejse til og fra mødestedet sædvanlige privilegier, immuniteter og lettelser.

Denne artikel finder ligeledes anvendelse på medlemmerne af Unionens rådgivende organer.

KAPITEL V

DEN EUROPÆISKE UNIONS TJENESTEMÆND OG ØVRIGE ANSATTE

Artikel 11

Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte nyder uanset deres nationalitet på hver af medlemsstaternes områder følgende privilegier og immuniteter:

- a) fritagelse for retsforfølgelse for de i embeds medfør foretagne handlinger, herunder mundtlige og skriftlige ytringer, dog med det forbehold, at bestemmelserne i traktaterne dels om reglerne vedrørende tjenestemænds og øvrige ansattes ansvar over for Unionen, dels om Den Europæiske Unions Domstols kompetence til at afgøre tvister mellem Unionen og dens tjenestemænd og øvrige ansatte, finder anvendelse. Denne fritagelse gælder også efter tjenesteforholdets ophør
- b) fritagelse sammen med deres ægtefæller og familiemedlemmer, der forsørges af dem, for indvandringsrestriktioner og bestemmelser om registrering af udlændinge
- c) med hensyn til valuta- og omvekslingsbestemmelser de samme lettelser, som sædvanligvis indrømmes tjenestemænd i internationale organisationer
- d) ret til ved deres tiltræden af stillingen i det pågældende land toldfrit at indføre deres bohave og ejendele samt ret til ved udløbet af deres tjenestetid i det pågældende land toldfrit at genudføre deres bohave og ejendele, i begge tilfælde med forbehold af de betingelser, som regeringen i det land, hvori retten udøves, måtte finde fornødne
- e) ret til toldfrit til personligt brug at indføre deres motorkøretøj, såfremt det er erhvervet i deres sidste bopælsland eller i det land, hvor de er statsborgere, under de vilkår, der gælder på dette lands hjemmemarked, samt ret til toldfrit at genudføre det, i begge tilfælde under forbehold af de betingelser, som regeringen i det pågældende land måtte finde fornødne.

Artikel 12

Løn, vederlag og honorarer, som Unionen udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte, beskattes til fordel for Unionen på de betingelser og efter den fremgangsmåde, der fastsættes af Europa-Parlamentet og Rådet ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af de berørte institutioner.

Tjenestemændene og de øvrige ansatte fritages for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som de modtager fra Unionen.

Artikel 13

Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte, som udelukkende med henblik på virksomhed i Unionens tjeneste tager ophold på en anden medlemsstats område end den stat, hvori de ved deres tiltræden i Unionens tjeneste havde bopæl i skattemæssig henseende, skal med hensyn til beskatning af indkomst og formue og til arveafgift samt til anvendelsen af de mellem Unionens medlemsstater indgåede overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning af begge de nævnte stater betragtes, som om de havde bevaret deres tidligere bopæl, under forudsætning af at denne var beliggende i en af Unionens medlemsstater. Denne bestemmelse finder ligeledes anvendelse på ægtefællen, i det omfang denne ikke er selverhvervende, og på børn, som de i denne artikel nævnte personer tager vare på og forsørger.

Løsøre, der tilhører de i foregående stykke omhandlede personer, og som befinder sig på opholdslandets område, fritages for arveafgift i denne stat; ved fastsættelsen af sådan afgift betragtes løsøret, med forbehold af tredjelandets ret og af eventuel anvendelse af bestemmelser i internationale overenskomster vedrørende dobbeltbeskatning, som om det befandt sig i den stat, hvor det skattemæssige hjemsted findes.

En bopæl, der udelukkende er erhvervet med henblik på virksomhed i andre internationale organisationers tjeneste, tages ikke i betragtning ved anvendelsen af denne artikels bestemmelser.

Artikel 14

Europa-Parlamentet og Rådet fastlægger ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af de berørte institutioner den ordning for sociale ydelser, som skal gælde for Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte.

Artikel 15

Europa-Parlamentet og Rådet bestemmer ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af andre interesserede institutioner, hvilke grupper af Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte bestemmelserne i artikel 11, artikel 12, stk. 2, og artikel 13 finder anvendelse på helt eller delvist.

Medlemsstaternes regeringer vil med regelmæssige mellemrum blive underrettet om navn, stilling og adresse på de tjenestemænd og øvrige ansatte, der tilhører disse grupper.

KAPITEL VI

**PRIVILEGIER OG IMMUNITETER FOR DE REPRÆSENTATIONER FOR TREDJELANDE, DER ER
AKKREDITERET HOS UNIONEN***Artikel 16*

Den medlemsstat, på hvis område Unionens hovedsæde befinder sig, indrømmer tredjelandes repræsentationer, der er akkrediteret hos Unionen, sædvanlige diplomatiske privilegier og immuniteter.

KAPITEL VII

ALMINDELIGE BESTEMMELSER*Artikel 17*

Privilegier, immuniteter og lettelser indrømmes Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte udelukkende i Unionens interesse.

Enhver af Unionens institutioner skal ophæve den immunitet, der er tilstået en tjenestemand eller anden ansat, såfremt den skønner, at ophævelse af immuniteten ikke strider mod Unionens interesser.

Artikel 18

Ved anvendelse af denne protokol handler Unionens institutioner i gensidig forståelse med de pågældende medlemsstaters ansvarlige myndigheder.

Artikel 19

Artikel 11-14 og artikel 17 finder anvendelse på Kommissionens medlemmer.

Artikel 20

Artikel 11-14 og artikel 17 finder anvendelse på Den Europæiske Unions Domstols dommere, generaladvokater, justitssekretærer og assisterende referenter med forbehold af bestemmelserne i artikel 3 i protokollen om statutten for Den Europæiske Unions Domstol vedrørende dommernes og generaladvokaternes fritagelse for retsforfølgelse.

Artikel 21

Denne protokol finder ligeledes anvendelse på Den Europæiske Investeringsbank, på medlemmerne af dens organer, på dens personale og på de repræsentanter for medlemsstaterne, der deltager i dens arbejde, dog med forbehold af bestemmelserne i protokollen om Bankens vedtægter.

Den Europæiske Investeringsbank er i øvrigt fritaget for alle skatter og lignende afgifter i anledning af udvidelser af dens kapital, såvel som for de forskellige formaliteter, som måtte være forbundet hermed i det land, hvor den har sit sæde. Tilsvarende skal dens opløsning og likvidation heller ikke give anledning til nogen skatteopkrævning. Endelig skal Bankens og dens organers arbejde, for så vidt det udøves på de i vedtægterne fastlagte betingelser, ikke medføre pålæggelse af omsætningsafgifter.

Artikel 22

Denne protokol gælder også for Den Europæiske Centralbank, for medlemmerne af dens besluttende organer og for dens personale med forbehold af bestemmelserne i protokollen om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank.

Den Europæiske Centralbank er desuden fritaget for alle skatter og afgifter eller lignende i anledning af kapitaludvidelser såvel som forskellige formaliteter, som måtte være forbundet hermed i den stat, hvor banken har sit hjemsted. Bankens og dens besluttende organers virksomhed i henhold til statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank pålægges ikke nogen form for omsætningsafgift.

*Tillæg***Nærmere bestemmelser for anvendelsen af protokollen vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter i Schweiz****1. Udvidelsen af anvendelsen til Schweiz**

Henvisninger til medlemsstaterne i protokollen om Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter (i det følgende benævnt »protokollen«) omfatter også Schweiz, medmindre andet udtrykkeligt fastsættes i de følgende bestemmelser.

2. Agenturets fritagelse for indirekte skatter (herunder moms)

Der opkræves ikke moms i Schweiz for varer og tjenesteydelser, der eksporteres fra Schweiz. Moms, der opkræves ved levering af varer og tjenesteydelser til tjenestebrug til agenturet i Schweiz, skal ifølge protokollens artikel 3, stk. 2, tilbagebetales. Der indrømmes momsfritagelse, hvis den samlede købspris på varerne og ydelserne angivet på fakturaen eller på et tilsvarende dokument udgør mindst 100 CHF (inkl. skatter og afgifter).

Momsen tilbagebetales efter indsendelse af de relevante schweiziske formularer til »Administration fédérale des contributions, Division principale de la TVA«. Ansøgningerne behandles i princippet inden for tre måneder fra indsendelsen af ansøgningen og de nødvendige bilag.

3. Procedurer for anvendelsen af reglerne for agenturets personale

For så vidt angår protokollens artikel 12, stk. 2, fritager Schweiz ifølge egne retsprincipper agenturets tjenestemænd og øvrige ansatte, jf. artikel 2 i Rådets forordning (EKSF, Euratom, EØF) nr. 549/69 ⁽¹⁾, for alle skatter, der opkræves af de føderale, kantonale og kommunale myndigheder af lønninger, vederlag og honorarer, der udbetales af Den Europæiske Union, og som beskattes til fordel for Den Europæiske Union.

Schweiz betragtes ikke som en medlemsstat i betydningen i punkt 1 i dette tillæg med henblik på anvendelsen af protokollens artikel 13.

Agenturets tjenestemænd og øvrige ansatte samt de medlemmer af deres familie, der er tilsluttet socialsikringsordningen for Den Europæiske Unions tjenestemænd og øvrige ansatte, har ikke pligt til at være tilsluttet den schweiziske socialsikringsordning.

Den Europæiske Unions Domstol har enekompetence i alle spørgsmål vedrørende forholdet mellem agenturet eller Kommissionen og dettes eller dennes personale med hensyn til anvendelsen af Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 ⁽²⁾ og andre bestemmelser i EU-retten om arbejdsforhold.

⁽¹⁾ Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 549/69 af 25. marts 1969 om fastsættelse af de grupper af De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte, på hvilke bestemmelserne i artikel 12, artikel 13, stk. 2, og artikel 14 i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter skal finde anvendelse (EFT L 74 af 27.3.1969, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber samt om særlige midlertidige foranstaltninger for tjenestemænd i Kommissionen (Vilkårene for de øvrige ansatte) (EFT L 56 af 4.3.1968, s. 1).

BILAG B

FINANSKONTROL AF SCHWEIZISKE DELTAGERE I DET EUROPÆISKE LUFTFARTSSIKKERHEDS-AGENTURS AKTIVITETER

Artikel 1

Direkte kommunikation

Agenturet og Kommissionen kommunikerer direkte med alle personer eller enheder, der er hjemmehørende i Schweiz, og som deltager i agenturets aktiviteter, enten som kontrahenter, deltagere i agenturets programmer, modtagere af en betaling over agenturets eller Kommissionens budget eller som underkontrahenter. De pågældende kan direkte til Kommissionen og agenturet sende alle oplysninger og relevante dokumenter, som de skal meddele i henhold til de bestemmelser, der henvises til i denne afgørelse, samt til de kontrakter eller aftaler, der er indgået, og de afgørelser, der er truffet i medfør af disse.

Artikel 2

Kontrol

1. Ifølge Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget ⁽¹⁾ og den finansforordning, som agenturets bestyrelse vedtog den 26. marts 2003 i overensstemmelse med Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2343/2002 af 19. november 2002 om rammefinansforordning for de organer, der er omhandlet i artikel 185 i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget ⁽²⁾, og ifølge de øvrige bestemmelser, som nærværende afgørelse henviser til, kan det i kontrakter og aftaler, der indgås, og afgørelser, der træffes med modtagere hjemmehørende i Schweiz, fastsættes, at agenturets og Kommissionens ansatte eller andre, som de har delegeret beføjelser til, til enhver tid kan foretage videnskabelig, finansiel, teknologisk og anden revision hos dem og deres underkontrahenter.
2. Ansatte i agenturet eller Kommissionen eller andre personer, der er bemyndiget af agenturet eller Kommissionen, skal have uhindret adgang til arbejdssteder, lokaler og dokumenter samt alle nødvendige informationer, herunder også i elektronisk form, med henblik på gennemførelse af denne revision. Denne adgangsret skal udtrykkeligt fremgå af kontrakter eller aftaler, der indgås ifølge de bestemmelser, som nærværende aftale henviser til.
3. Den Europæiske Revisionsret har samme rettigheder som Kommissionen.
4. Revisionen kan finde sted fem år efter nærværende afgørelses udløb eller i overensstemmelse med betingelserne i de kontrakter og aftaler, der er indgået, eller de afgørelser, der er truffet.
5. Den schweiziske forbundsfinanskontrol underrettes på forhånd om revisioner, der gennemføres på schweizisk område. Denne underretning er ikke en retlig forudsætning for gennemførelsen af revisionerne.

Artikel 3

Kontrol på stedet

1. Som led i denne afgørelse bemyndiges Kommissionen (OLAF) til at foretage kontrol og inspektion på stedet på schweizisk område i overensstemmelse med betingelserne og reglerne i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder ⁽³⁾.
2. Kommissionen forbereder og gennemfører kontrol og inspektion på stedet i nært samarbejde med den schweiziske forbundsfinanskontrol eller andre kompetente schweiziske myndigheder, der er udpeget af forbundsfinanskontrollen, som underrettes i god tid om kontrollens og inspektionens indhold, formål og retsgrundlag, således at de kan yde den fornødne bistand. Med henblik herpå kan de kompetente schweiziske myndigheder deltage i kontrollen og inspektionen på stedet.
3. Hvis de berørte kompetente schweiziske myndigheder ønsker det, gennemføres den pågældende kontrol og inspektion på stedet af Kommissionen og de kompetente schweiziske myndigheder i fællesskab.

⁽¹⁾ EFT L 248 af 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 357 af 31.12.2002, s. 72.

⁽³⁾ EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2.

4. Hvis deltagerne i programmet modsætter sig kontrol eller inspektion på stedet, yder de schweiziske myndigheder i overensstemmelse med de nationale bestemmelser Kommissionens inspektører den bistand, der er nødvendig for, at de kan udføre den kontrol og inspektion på stedet, som de er blevet pålagt.

5. Kommissionen meddeler så hurtigt som muligt den schweiziske forbundsfinanskontrol alle oplysninger om uregelmæssigheder eller mistanke om uregelmæssigheder, som den har fået kendskab til under gennemførelsen af kontrollen eller inspektionen på stedet. Kommissionen skal under alle omstændigheder underrette ovennævnte myndighed om resultatet af kontrollen og inspektionen.

Artikel 4

Information og samråd

1. For at sikre at dette bilag gennemføres korrekt, udveksler de kompetente myndigheder i Schweiz og i Fællesskabet jævnligt oplysninger, og de iværksætter samråd, når den ene eller den anden af parterne anmoder herom.

2. De kompetente schweiziske myndigheder underretter straks agenturet og Kommissionen om alle elementer, de får kendskab til, som kan give formodning om eventuelle uregelmæssigheder i forbindelse med indgåelsen og gennemførelsen af kontrakter, der indgås i henhold til de bestemmelser, som denne afgørelse henviser til.

Artikel 5

Fortrolighed

Alle oplysninger, der er blevet meddelt eller modtaget i medfør af dette bilag, er, uanset formen, omfattet af tavshedspligt og nyder den samme beskyttelse som den, lignende oplysninger har efter den schweiziske lovgivning og efter de tilsvarende bestemmelser, der gælder for Fællesskabets institutioner. Oplysningerne må ikke meddeles til andre end dem, der i fællesskabsinstitutionerne, medlemsstaterne eller Schweiz i kraft af deres hverv skal have kendskab til dem, eller anvendes til andre formål end til at sikre en effektiv beskyttelse af de kontraherende parter finansielle interesser.

Artikel 6

Administrative foranstaltninger og sanktioner

Uden at det berører anvendelsen af den schweiziske strafferet, kan agenturet eller Kommissionen pålægge administrative foranstaltninger og sanktioner i overensstemmelse med forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 og Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget ⁽¹⁾ samt Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ⁽²⁾.

Artikel 7

Inddrivelse og tvangsfuldbyrdelse

Agenturets eller Kommissionens afgørelser, der vedtages som led i anvendelsen af denne afgørelse, og som indebærer en forpligtelse for andre end stater til at betale en pengeydelse, kan tvangsfuldbyrdes i Schweiz.

Fuldbyrdelsespåtegning skal efter en kontrol, der kun omfatter ægtheden af det pågældende fuldbyrdelsesgrundlag, påføres af den myndighed, som den schweiziske regering har udpeget og anmeldt for agenturet og Kommissionen. Tvangsfuldbyrdelsen skal finde sted efter de schweiziske retsplejeregler. Lovligheden af den afgørelse, der udgør fuldbyrdelsesgrundlaget, er underlagt Den Europæiske Unions Domstols kontrol.

Afgørelser, der træffes af Den Europæiske Unions Domstol i medfør af en voldgiftsbestemmelse, har fuldbyrdelseskraft på samme betingelser.

⁽¹⁾ EUT L 357 af 31.12.2002, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 312 af 23.12.1995, s. 1.

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA